

NENÍ TŘEBA JADERNÉ VÁLKY, ABY SE VELKÝ ŘÍJEN ZNOVU VYNOŘIL!

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI

KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 380

LISTOPAD 2024

ROČNÍK 35

ŠÍŘENÍ VÍTANO

Marxisticko-leninská věda se od svého vzniku ocitla před nebezpečím, že buďto bude ovlivněna buržoazními teoriemi, které vyplynuly z nových podmínek kapitalismu, nebo se bude novým poznatkům uzavírat a dogmaticky opakovat dosavadní marxisticko-leninské poučky bez spojitosti s novým poznáním.

Rok 1989 byl jen vyvrcholením další etapy, etapy revizionismu, která se začala stupňovat smrtí Josifa Vissarionoviče Stalina. Nebyly důsledně dodržovány a rozvíjeny teorie marxismu-leninismu v návaznosti na dosavadní antikomunistické teorie, proti kterým nebyla důsledně respektována již vypracovaná poučení.

Revizionistům nebylo zabráněno rozvíjet teorie, jejichž původ můžeme nalézt již v padesátých letech minulého století. Tyto teorie prohlašují, že dosavadní marxismus-leninismus je překonán a potřebuje důkladnou revizi.

Jádro revize marxismu-leninismu se soustřeďuje do oblasti politické ekonomie a marxistické filozofie, s cílem obhajoby buržoazních teorií.

Po roce 1989 marxismus-leninismus ztratil (nejen v České republice) svůj vědecký náboj a uplatnění v praxi.

Takzvané „levicové strany“ již popírají, že by kapitalismus stál před zhroucením a poukazují na to, že se třídní rozpory zeslabují. Rovněž Marxova teorie nadhodnoty nešla jejich kritice, avšak to vše nepřineslo v tomto ohledu žádné konkrétnější návrhy. V oblasti politiky byly revidovány jedny ze základů marxismu, to zna-

mená učení o třídním pojetí společnosti, třídním boji a diktatuře proletariátu. Podle nich nelze již pohlížet na buržoazně-demokratický stát jako na nástroj třídního panství. Zajišťuje totiž, podle nich, politickou svobodu, hlasovací právo a umožňuje tím pozvolné „vrůstání“ socialismu do kapitalismu, bez potřeby revoluce.

Programovým cílem revizionistů a oportunistů, vydatně „živeným“ i některými představiteli takzvané „levice“ není revoluce a uchopení moci proletariátem, ale naopak přizpůsobování se denním událostem a získávání drobných nebo chvilkových výhod.

Přes ohromnou rozmanitost specifických národních poměrů se revizionismus a oportunismus stal jevem mezinárodním i v Evropské unii. Jejich třídním a ekonomickým základem je svazek dělnické aristokracie a dělnické byrokracie, tedy části proletariátu, s buržoazií.

Nazývají sami sebe komunisty, ale situují svůj projekt alternativní společnosti na úroveň transformace Evropské unie. Nezazní ani slovo o Evropské unii jako o imperialistickém sdružení vytvořeném nejmocnějšími a nejagresivnějšími monopoly kontinentu.

Velmi závažný projev oportunismu je prezentován názory typu „má-li Evropská unie přežít, musí se změnit“. Jasný a typický „školní“ příklad oportunismu.

Drobné a jakoby „demokratické“ změny a snahy o přizpůsobování se a tvorba kompromisů, jsou proletariátu nepřátelské. Evropská unie byla, je a svou podsta-

tou bude imperialistická a směr jejího vývoje je fašizace.

Strategické zájmy Evropské unie jsou podřízeny politickým zájmům a cílům Severoatlantické aliance (NATO) a tedy zájmům Spojených států, a tvoří tak jednotný imperialistický blok.

Líbivé řeči o vytvoření demokratičtější Evropské

Komunisté odsuzují izraelskou agresi proti Libanonu

Komunistická strana Čech a Moravy co nejrozhodněji odsuzuje probíhající agresi státu Izrael proti Libanonu, která navazuje na rok trvající brutální izraelskou agresi v palestinském Pásmu Gazy. Té již padlo za obětí přes 40 tisíc lidí, většinou žen a dětí, a způsobila neuvěřitelnou humanitární katastrofu.

Komunistická strana Čech a Moravy vyjadřuje svou solidaritu s obyvateli Libanonu a Libanonskou komunistickou stranou a požaduje okamžité ukončení izraelských útoků a stažení izraelských armád z libanonského území.

Komunistická strana Čech a Moravy zároveň znovu vyjadřuje podporu úsilí o spravedlivý mír na Blízkém východě.

Ten musí dle mezinárodního práva a rezolucí OSN zahrnovat právo Palestinců na samostatný stát v hranicích z roku 1967 a východním Jeruzalémem jako hlavním městem, stažení všech izraelských okupačních vojsk z palestinského území, zrušení ilegálních osad, propuštění všech politických vězňů a právo uprchlíků na návrat zpět do své vlasti.

Vedení KSČM, 1. října 2024

unie v pojetí, kdy budou „více“ rozhodovat občané, jsou úsměvné a trapné. Úsměvné proto, že v podmínkách imperialismu občané nerozhodují a rozhodovat nikdy nebudou. A trapné pak proto, že jsou nevědecké! Rozhodující jsou zájmy kapitálu, korporací, finančních oligarchií.

Jediným východiskem k přežití lidstva je změna politického systému, bez kterého nemůže lidstvo, tedy i Evropa, tedy i Česká republika přežít.

Komunisté tak mají historickou povinnost bojovat za kvalitativní změnu politického systému v jednotlivých zemích, za likvidaci současné Evropské unie a NATO a likvidaci všech vojensko-politických uskupení.

Povinnost usilovat o obnovení Komunistické internacionály. Bez socialistické revoluce není další vývoj možný a není možné směřovat k beztřídní společnosti – ke komunismu.

Revoluci však nelze chápat jako jednorázový akt, ale jako dlouhodobý proces. Revoluční ideologie a revoluční hnutí musí tvořit jednotný celek.

Pro komunistické hnutí platí heslo jediné: „Proletáři všech zemí spojte se!“

JUDr. Zdeněk Hájek, MLOK

Být politologem neznamená být dobrým politikem.
Sexuolog také není automaticky alfa samcem.

Návrat k vědeckým pramenům revoluční teorie a praxe (11)

Na otázky Dialogu odpovídá RSDr. František Ledvina

V předcházejících dvou dílech seriálu se Františku „skloňovaly“ pojmy materialismus a dialektický materialismus,

kterým byly tyto díly věnovány. Nestálo by za to se teď zmínit více také o idealismu?

Rozhodně stálo. Dost dobře ovšem nelze mluvit o idealismu a znovu nevzpomenout materialismus. V úvahách o světě, ve filozofickém myšlení, formovaly se pospolu. Filozofie byla od samých svých počátků hledáním nejobecnějších zákonitostí vývoje světa, v němž člověk žije. Jako tomu je v každém hledání, tápala. Přitom se postupně utvářely a vyhraňovaly dva základní pohledy na svět, jeho poznávání: materialistický a idealistický. Materialistický hledal vysvětlení ve světě samém. Idealistický mimo realitu tohoto světa. Vkládal do něj ideje a jejich prostřednictvím je vysvětloval.

Avšak svět je jeden a idejí vzniklo mnoho. Materialismus byl a je nemilosrdně limitován realitou. Kolébkou idealismu je lidská fantazie, která žádné hranice nemá. Může být lákavější než realita, odvrhnout vše, co je v ní člověku nemilé. Filozofie se vyvíjela jako protiklad mytologie.

Materialistické pojetí filozofie mytologická bájesloví opouštělo, idealistické v nich uvízlo a více či méně tvoří jeho podstatu dodnes. Materialismus hledá základ všeho v přírodě. Idealismus jej vidí mimo ni, v něčem, co ji přesahuje, stojí nad ní, je věčné a neměnné. To může v člověku probouzet víru v něco, co je silnější, stálější, lepší než on sám.

I to je důvod, proč věda, přestože každým svým objevem vyvrací idealismus, nemůže tak učinit bezesbýtku.

Připusťme, že materialismus a idealismus jsou něco jako voda a oheň, protikladné, rozporné kategorie. Má to ale vůbec nějaký, snad kromě filozofie samé, význam?

To je totéž, jako kdyby ses mě zeptal, jestli mají záporná čísla nějaký význam jinde než v matematice. V zásadě nemají, ale matematiku nemůže zavrhnout žádná věda, chce-li se přiblížit pravdě. A podobně tak filozofii musí vzít v úvahu každý vědec, který překročí hranice dosavadního poznání, ocitne se v neznámu, a potřebuje si nové, překvapující poznatky vysvětlit. Pak sahá podle svého názoru na svět, přesvědčení, víry, povahy buď k materialistickému, nebo idealistickému řešení.

O idealismu

Obdobně každý z nás se v různých životních okamžicích přiklání k svému materialistickému nebo idealistickému názoru na svět, ať si to uvědomujeme či ne. Koneckonců jako materialisté hledáme ve všem hmotné a jako idealisté duchovní příčiny. Materialista se pere s iluzemi, idealista jim podléhá. Také proto, že iluze se rodí rychleji než pravda a bývá, potvora, často přitažlivější.

Přesto ale, když jsi vzpomněl vědce, někteří z nich coby idealisté nesmazatelně přispěli v dějinách lidského poznání k jeho vývoji, ne?

Ano, protože problémy, které je přitahovali a chtěli o nich znát víc a případně je řešit, vnímali, třebaže si to nepřipustili, materialisticky. Například moravský kněz Prokop Diviš kromě studia teologie se zabýval také exaktní vědou a významně přispěl ke „zkrocení božího posla“, blesku, konstrukcí takzvaného bleskosvodu. Podobně Gregor Mendel, opat Starobrněnského kláštera, studoval teologii i přírodovědu a zasloužil se o objevení genetiky. Oba jako přírodovědci, materialisté, hledali, báдали. Jako idealisté, kněží, bloudili, aniž si to asi uvědomovali. Bloudění ale nevylučuje možnost objevu. Zbloudilý houbař najde plný košík hub; našel jej přesto, nikoli proto, že zbloudil.

Hluboce věřící katolík Kolumbus také zabloudil, a přitom objevil Ameriku, aniž to tušil.

Idealismus tedy není zavrženíhodným pojmem, jak se v dějinách filozofického myšlení leckdy chápalo a možná ještě někdy dodnes chápe?

Určitě ne. Idealismus je spjat také s lidským poznáním, které je nezpochybnitelné. Vzpomeňme třeba podíl některých antických myslitelů, zcela či částečně spjatých s idealistickým pojetím světa, na dialektice; řecký filozof Hérakleitos z Efezu byl podle historických pramenů první, kdo se ji pokusil vyjádřit, formulovat. Idealismus se ovšem jako názor na svět, a to nejen v antické společnosti, prosazoval nikoli ve „vzduchoprázdnu“, ale hlavně v polarizaci třídních společenských okolností. Z obecnějšího dějinného pohledu byl v praxi konzervativnější než materialismus, což vyhovovalo vládnoucím třídám. Materialismus byl pro ně koneckonců vždy revoluční, a proto jej popíraly, zatímco idealismus byl vždy podstatou jejich ideologie. Byl základem každého náboženství a každé náboženství přežívalo zejména potud, pokud vládnoucí třídě sloužilo. Výjimkou se stala buržoazie v dobách, kdy ještě bojovala o moc s feudály. Tehdy byla pokrokovou silou a materialismus byl jejím duchovním bohatstvím. Vytlačil náboženství jako formu idealismu a oporu feudalismu i z přírodních věd, které napomohly buržoazii k novým ziskům. Jakmile však buržoazie svou moc upevnila a počaly se rozvíjet i společenské vědy, právní, ekonomické a jiné, stal se v rámci nich materialismus nepřítelem nových pořádků. Protože odhaloval materiální zájmy, které k těmto pořádkům vedly. Proto došlo k historickému paradoxu: vládnoucí síla teď materialismus v přírodních a technických vědách využívá a podporuje, ale ve společenských vědách jej zpochybňuje a potlačuje.

Společenskovědní idealismus slouží vládnoucím zájmům, a to jedině je na něm zavrženíhodné. Jedná tak vědomě a záměrně, za úplatu a proti zájmům většiny lidstva. Je akademickou i mediální služkou těch, kteří vykořisťují tuto většinu a přivlastňují si společenské bohatství, které vytvořila a vytváří.

Co činí z idealismu ještě nyní, v jednadvacátém století, v nebývalém rozmachu vědy a techniky, takovýto společenský fenomén?

Jedná se o široký, mnohotvárný společenský proud vyrůstající z více kořenů a naše i jiné století v něm nejsou jedi-

ným určujícím faktorem. Z hlediska teorie poznání, tedy gnozeologickým kořenem idealismu je především lidská schopnost oddělit své myšlenky od skutečnosti, ideje od reality a považovat je za samostatné. Umožňuje dokonce oddělit tyto myšlenky od člověka, přidělit je bohům, přírodě, věčnosti, osudu nebo čemukoli jinému a vnímat je jako nezávislé či dokonce určující. Tento kořen idealismu, tedy fantazie, je v zásadě neodstranitelný.

Psychologickým kořenem idealismu je hlavně strach člověka ze smrti, jeho touha po něčem silnějším a stálějším, než je on sám. Čím méně věří společnosti, v níž žije a více se obává její budoucnosti, čím méně může pro tuto společnost cokoliv udělat a čím méně ona dělá pro něj, tím

více mu idealismus nabízí v nejrůznějších svých formách útěchu. Tento kořen idealismu je odstranitelný pouze zčásti.

Nejdůležitější kořen idealismu má sociální charakter, vyrůstá z uspořádání společnosti. Čím rafinovaněji společnost člověka omezuje, tím intenzivněji mu vnucuje idealismus.

Každé náboženství je v této společnosti v jádru systémem vyhrůzek a slibů, podobně jako právní řád. Obojí odvrací jedince od reality a vede ho k idejím, které mu slibují něco, co mu tato společnost nemůže dát. I ta naše, abychom nechodili pro příklad daleko. Obojí činí člověka bezbrannějším a ovladatelnějším, upíná ho k neexistujícím, nereálným šancím a znemožňuje mu, aby se tomu vzepřel. Tento kořen idea-

lismu, jeho institucionalizované formy, jsou odstranitelné. Nebudou-li existovat, přestane být idealismus společenským fenoménem a stane se osobní záležitostí, řekněme zálibou, zvláštností některých jedinců.

Nehraňte sama tato myšlenka s idealistickým pohledem na svět?

Může se to tak na první pohled zdát, zvláště když historie již nabídla mnohá neúspěšná sociální řešení. Společenská teorie i praxe přesto ukazují, že není sociální kořen idealismu, aniž by se zregeneroval, zapuštěn v dějinách navěky. Reálné východisko k tomu lze hledat a nalézt v dialektickém a materialistickém vnímání světa - v marxismu.

(Pokračování příště)

Připravil Stanislav Zeman

Hned po narození dcery Wednesday jsem při zvuku dětského pláče propadal panice. Mohl jsem od ní být na míle daleko, ale když na doslech křičelo nemluvně, začal jsem hledat Wednesday. Vždycky trvalo pár vteřin, než jsem se z toho probral.

Je to stejný pocit, jaký jsem měl, když jsem v noci stál nad její postýlkou, abych zjistil, jestli ještě dýchá. Bylo to směšné, představa, že naše naprosto zdravé dítě prostě bez varování zemře. A přesto jsem se plížil kolem dětského pokoje a těkal očima po dětském pokoji, dokud se dcera nepohnula.

Milujeme své děti způsobem, který přesahuje rozum. My všichni, Izraelci, Palestinci, Libanonci.

Nedovedu si představit, jak bych se cítil, kdyby byla mezi těmi, které Hamás 7. října zabil jako rukojmí, nebo mezi jedním z 36 dětí zavražděných tentýž den. Mohla by se má láska k naší dceři změnit v bezmezný vztek? Nejspíš ano.

Zároveň ale nevím, jak bych reagoval, kdyby byla Wednesday jedním z více než 15 tisíc dětí zabitých od 7. října Izraelskými obrannými silami (IDF). Radikalizovalo by mě to? Nejspíš ano.

A teď, když izraelská válečná letadla shazují bomby na Bejrút, město s 2,5 miliony obyvatel, zemřou další děti a další rodiče, pokud přežijí, ztratí vůli žít. To nelze ospravedlnit. Neexistuje žádná morální ani politická úvaha, která by mě mohla přesvědčit, abych přijal vraždění dětí.

Hrůzy ze 7. října v Gaze a na Západním břehu se opakují téměř denně. Letos jsme viděli děti zabité bombami i děti střelené do hlavy izraelskými vojáky.

Izraelští osadníci a vojáci je odřízli od nákladních aut přivážejících pomoc a ony

Nechali jsme říjnové oběti na holičkách

Politické ospravedlnění zabíjení dětí neexistuje, ať už jsou izraelské, palestinské či libanonské.

zemřely hladu. Bez přístupu k čisté pitné vodě se nakazily žloutenkou, svrabem, planými neštovicemi a dokonce obrnou. A když jim Izraelské vojenské síly řeknou, aby se přesunuli z jedné části Gazy, která je bombardována jinam, dorazí do „bezpečné zóny“, aby byli za den či dva bombardováni znovu.

Tisíce dětí nezemrou náhodou. Předpubertální děti nejsou náhodně střeleny do hlavy a hrudníku. Děti ve válečné zóně neumírají hladu kvůli prostému přehlédnutí. Tyto děti umírají proto, že izraelské vrchní velení rozhodlo, že jejich smrt je jen cenou za jejich válku.

Když izraelský premiér Benjamin Netanjahu říká, že jeho armáda bude dál shazovat bomby na civilisty, i když budou rukojmí vráceni, je jasné, že zabíjení nevinných – zdaleka není v této válce anomálií – je jednou z nejspolehlivějších taktik Izraele. Nijak se neliší od toho, že velitelé Hamásu rozhodli 7. října o smrti 36 dětí, zabíjení civilistů, braní rukojmích, bylo v jeho válce proti Izraeli přijatelné.

Nesmíme dovolit politikům, aby zneužívali jejich památku k ospravedlnování zabíjení v průmyslovém měřítku. Ničí to životy dětí, jejichž jediným hříchem bylo to, že se narodily na špatné straně plotu. Ať už jsou izraelské, palestinské nebo libanonské.

V morálním světě by globální společenství uvalilo sankce, vynutilo by si jednání, vidělo by vlády hýbat nebem a zemí, aby

zastavily válku. V morálním světě by miliony Palestinců nežily na území velikosti Montrealu, obklopeném zdí, obklopeném jednou z technologicky nejvyspělejších armád na světě a jejíž dodávky potravin a vody může Izrael odříznout (a také je odřezává).

My ale nežijeme v morálním světě.

Jedním z aspektů judaismu, který ve mně rezonuje, je to, jak se liší pojetí Boha od toho, jak my křesťané chápeme božství. Bůh je v judaismu nepoznatelný. Bůh je všechno, co bylo, je a bude.

Bůh existuje v Netanjahuovi stejně jako v dětech, které se dnes večer choulí u táboráku v Gaze. Když je zabijeme, když někoho zabijeme, zabijeme to, co je nejposvátnější.

Dnes, víc než kterýkoliv jiný den, budu myslet na naše děti. Na všechny.

Protože jsou to všechno naše děti. A není nikdo, kdo by mě přesvědčil, že izraelské dítě má menší nebo větší cenu než palestinské dítě. Nebo že Arabové milují své děti jinak než Židé.

To je asi ten nejhanebnější dopad veškeré propagandy, kterou jsme za poslední rok konzumovali. Že druhá strana nějakým způsobem miluje své děti méně, že druhá strana je nějakým způsobem méně lidská.

Takže dnes se budu modlit jako po většinu dní. A odříkám modlitbu za rodiny, které neviděly své blízké od 7. října. Odříkám modlitbu za rodiče, kteří přišli o dítě při neúprosném bombardování, které následovalo. Většinou se budu modlit za mír. Protože po roce totální války se mír zdá být nyní mnohem vzdálenější, než tomu bylo 7. října.

Christopher Curtis, publikováno 7. října 2024, přesně rok po loňském útoku Hamásu; přeložil Vladimír Sedláček

Když na Klubu společenských věd přišla řeč na dialektiku, většinou se přihlásil jeden staříček biolog, vědec, který vehementně prohlašoval: „Pozor, v *biologii dialektika neplatí*.“ Z úcty k jeho šedinám, ale možná i trochu z vlastní nejistoty, mu to nikdo nevyvracel. Podobný názor slýchali lektoři marxisticko-leninské filozofie častěji, a býval zdůvodňován takto: „*Darwin v přírodě objevil evoluci, ne revoluci*.“

Tento omyl je velmi častý. Vychází už ze starořeckého filozofa Maxima z Tyru, který prohlašoval, že „*příroda skoku nečiní*“.

Stejný názor zastával i jeden z nejvýznamnějších vědců své doby, švédský přírodovědec Carl Linné, který jej rozšířil do formující se biologie. A jako samozřejmý jej přijal i zakladatel evoluční biologie Charles Robert Darwin. On, odpůrce Hegelovy dialektiky, se zahloubal do studia živé přírody, a aniž to tušil, tu dialektiku v ní našel. Do smrti se to nedozvěděl, stejně tak jako Kolumbus nevěděl, že objevil nový kontinent. Ale Karel Marx a Bedřich Engels to pochopili, a právem považovali Darwinův objev za potvrzení platnosti materialisticky chápané dialektiky, která je teoretickým základem jejich učení. Prostudujeme-li důkladně Darwinův nejdůležitější spis „*O původu druhů*“, najdeme vysvětlení.

Základním zákonem dialektiky je **zákon rozporu**, nebo také zákon jednoty a boje protikladů, který bývá často odmítán jako výmysl revolucionářů, odporující přírodě i společnosti. Neboť ušlechtilí humanisté odmítají rozpory a usilují o harmonii. Darwin to tak v přírodě neviděl, „*boj o přežití je všudypřítomný*“, napsal. „*Neustále dochází k bitvě za bitvou, s proměnlivými úspěchy*“, pokračoval jinde. Anebo „*největší konkurence je právě mezi příbuznými druhy, které zaujímají přibližně stejné místo v hospodářství přírody*“. Darwin pochopil, že ona krásná harmonie přírody, její jednoty a soulad, je neustále vytvářena protiklady a jejich bojem. To je dialektika, neabsolutizující jednotu ani rozpor, ale chápající je jako neoddelitelnou součást všeho.

Druhým zákonem dialektiky je **zákon přechodu kvantitativních změn ve změny kvalitativní skokem**. Tedy to, co Darwin odmítal, ale přesto to v přírodě našel: „*Období, po které se druhy mění, jsou, měřena v letech, velice dlouhá, ale v porovnání s obdobími, kdy zůstávají druhy neměnnými, jsou velice krátká*“, napsal. A to je ten vývojový skok, který pro jeho délku sice nerozpoznal, ale přesto jej pojmenoval jako „*vznik nového druhu*“.

Nelze se divit že ten skok neviděl, protože dialektiku nestudoval. I mnozí z těch, kteří ji studovali, dokonce i někteří z těch kteří ji přednášeli, nepochopili, že skok je jen relativně krátkým obdobím v porovnání s delšími procesy změn kvantitativních. Že i kvalitativní skok sám je procesem, který se může skládat ze skoků dílčích. Geomorfologické vývojové skoky či některé procesy ve vesmíru jsou často ještě delší než v živé přírodě, a přesto jsou skokem. Jen ti, kteří nepochopili dialektiku, si předsta-

vují skok jako krátký okamžik, nebo revoluci jako pouhé převzetí moci.

Darwin dialektiku neznal, a proto svůj objev nazval evolucí. Už to tak zůstalo, i když to byl objev opravdu revoluční. Odhaluje vývoj živé přírody jako jednotu přetržitosti a nepřetržitosti, plynulosti a skoku, což je podstatou uvedeného dialektického zákona.

Třetím, tím nejhůře chápaným zákonem dialektiky, je **zákon negace-negace**. Zjednodušeně byl vykládán jako zákon nějaké vývojové spirály, protože to tak klasikové občas použili jako příklad pro snazší pochopení. Ve skutečnosti tento zákon odmítá předchozí zkrácené představy o vývoji opakujícím se v kruhu beze změn. Vysvětluje, že jakýkoli pokus přírody i člověka o opakování téhož naráží vždy na změněné podmínky, a proto je nemožný. Že každé opakování ve vývoji je jen zdánlivé, částečné; že se mohou opakovat jen některé prvky, rysy, stránky či znaky, ale nikdy ne celek. A také že stejně nemožný je vývoj po přímce či křivce bez stagnací a určitých návratů zpět. Že vývoj obsahuje obě tyto protikladné, vylučující se tendence, a je jejich jednotou.

Nevytváří to ani spirálu ani novou kvalitu, jak se dodnes často domnívají ti, kteří dialektiku chápou mechanicky, vytváří to neopakovatelnost a podobnost vývoje. Jinými slovy vývoj zachovává všechny stránky schopné dalšího rozvoje v nových podmínkách a neguje jen ty stránky, které dalšího rozvoje schopny nejsou. Při další změně těchto podmínek, jsou-li znovu schopny rozvoje, je může opakovat, ale už nikdy ve stejné podobě, protože ostatní podmínky jsou už jiné. Tím vzniká tendence rozrůžňování se světa.

A přesně toto Darwin ve vývoji živé přírody našel: „*Na základě sklonu k rozvíhání znaků je pochopitelné, proč se starší forma více liší od dnes žijících forem*.“ Anebo „*z reverze nemohou vznikat nová a důležitá uzpůsobení, dodává*

to přírodě na kráse a harmonické rozmanitosti“.

Darwin, odpůrce dialektiky, uviděl dialektiku lépe než mnozí z těch, kteří se k marxismu hlásili a domnívali se, že prostou negací původní negace, tedy reverzí, návratem do nových podmínek, vzniká vyšší kvalita. Nevzniká, jen se svět rozrůžňuje. Vznik vyšší kvality, složitější a organizovanější formy hmoty probíhá jinak. Ale to je jiná kapitola.

Jedním ze základních principů dialektiky je **univerzální souvislost světa**. I tu

Darwin v přírodě našel: „*Závislost jednoho organismu na druhém zpravidla spojuje organismy v soustavě přírody od sebe vzdálené*.“

Uviděl i **dialektiku vnitřního a vnějšího**, když napsal: „*Změna životních podmínek často zvyšuje proměnlivost organismu*.“

Pochopil i dialektické, tj. zpětné působení **příčiny a účinku** ve větě „*nově vzniklé formy působí na staré a naopak*“, což často uniká i těm, kteří se domnívají, že dialektiku znají. Najdeme toho u Darwina daleko více.

Darwinovu vývojovou teorii klasici vysoce ocenili. Ale zároveň upozornili na její vadu: „*Darwin připisoval svému objevu příliš velký dosah, viděl v něm jedinou páku změn druhů... to je chyba, kterou sdílí s většinou lidí, kteří dělají skutečný pokrok*“, napsal Bedřich Engels. Již před ním vyslovil podobný názor Marx. Následující objevy dědičnosti a genetiky jim daly za pravdu. Ale evoluční teorii to nezměnilo, jen podrobněji vysvětlilo mechanismus vývoje živé hmoty.

Darwin byl živelným dialektikem tak jako každý, kdo něco opravdu poznává. Ona totiž skutečná věda vždy materialisticky zkoumá dialektiku určitého prostředí nebo systému. Dokonce každý tkadlec řeší dialektiku osnovy a útku, každý švec dialektiku boty a nohy, podrážky a svršku - i když tomu říkají jinak. To jen někteří politici či tak zvaní odborníci ve společenských vědách si myslí, že se bez dialektiky obejdou. Ke škodě věci i mnozí levicovní.

„*Dialektika je algebrou revoluce*“, napsal kdysi ruský revoluční demokrat Alexandr Ivanovič Gercen. Proto mnozí rádoby levicovní kritici kapitalismu, dokonce i někteří komunisté, kteří naivně chtějí vytvořit nový, lepší svět bez marxismu a bez revoluce, dialektiku odmítají.

Jsou na tom ale jako statistici opovrhující matematikou.

Jen žvaní.

František Ledvína

Jako laik se přeci jen musím vyjádřit ke zmatené argumentaci europoslankyň prof. Ing. Danuše Nerudové, Ph.D. (ekonomky, bývalé rektorky Mendelovy univerzity v Brně) v debatě přenášené z Bruselu (TV CNN Prima NEWS), která reagovala na kritická slova europoslankyň Kateřiny Konečné a následně i inženýra Ondřeje Knotka (ANO) na adresu ministra Jozefa Síkely – ve věci drahé energie a zbavení se „závislosti na ruském plynu“. Cituji: „*Já se jako nedivím, že vám pan ministr Síkela vadí, protože ... byl ten, který nás zbavil závislosti na ruském plynu a potažmo na ruské ropě. A my potřebujeme někoho, kdo na takové portfolio bude z východní Evropy. Protože to, co tady vaše vláda (vláda ANO a ČSSD – poznámka autora) vybudovala, tu energetickou závislost na Rusku, kte-*

rá nás úplně ochromovala. Právě proto, že jsme měli mít nejlevnější plyn, nejlevnější ropu a potom stačilo, aby si Putin ... Znovu zopakuji to, že vaše vláda způsobila to, že naše země se stala vazalem Ruska, protože stačilo, aby si Putin usmyslel, zavřel kohoutek a my jsme tu neměli plyn. A Putin to už udělal. Tuhle krizi jsme už zažili, že Putin zaškrtil plyn. A nebyl v Evropě plyn a všichni jsme se modlili, aby nám ty zásoby plynu vystačily. Čili je velmi dobré a strategické na tomto portfoliu mít člověka z východní Evropy, který ví, jaké to je, jak Rusko hraje a který ví, jak je důležité mít energetickou bezpečnost...“ Potud slova Nerudové.

Autorka uvedených, zmatených hodnotících výroků, zřejmě naprosto nechápe a nerespektuje historické i současné vnitrostátní i mezinárodní podmínky a kauzální souvislosti problematiky získání energetických zdrojů ve světě a jejich možného využití jednotlivými státy či jejich seskupeními.

Vždyť dávné i nedávné koloniální války byly vedeny nejen pro získání cizích území a lidských zdrojů, ale především jejich surovinových a energetických zdrojů. I ona **válka „proti terorismu“**, vedená Spojenými státy, Evropskou unií, Velkou Británií a NATO, byla a je ve své podstatě válkou imperialistickou. **Válkou o suroviny, především ropu a zemní plyn**, neboť 60 % nafty a zemního plynu se nachází v muslimských zemích a například jen Irán vlastní 10 % světových zásob ropy (proto je řadu desetiletí pod tvrdým tlakem USA, které vlastní pouze 2 %). Jinak řečeno USA, Kanada, Velká Británie, Norsko, Dánsko a Austrálie, kontrolují cca jen 4 % ropných zásob. K největším neislámským producentům ropy pak patří Venezuela, Rusko, Mexiko, Čína a Brazílie. Tyto skutečnosti podstatným způsobem ovlivňují politiku Spojených států, udržet si své výsadní, světovládné postavení.

Motto:

„Avšak idea »evropské výjimečnosti«, myslím si, bude první obětí. Vznikne kon-

flikt. **Už tu byl konflikt v Jugoslávii. A teď tu máme zjevně konflikt další na Ukrajině.**

Pokud jde o vztah k USA. My už teď nemáme žádný vztah s Evropou. Máme vztahy s Rumunskem. Máme vztah s Francií atd. Ano i s Německem. Neexistuje jednotná Evropa, se kterou bychom mohli mít nějaký vztah...

Takže, **prvotním zájmem Spojených států, o který jsme vedli války, prvou, druhou, ale i studenou je vztah mezi Německem a Ruskem. Protože jejich jednota je pro nás jedinou hrozbou. Proto se musíme ujistit, že k takovému spojení nedojde...**“ řekl George Friedman – americký zpravodajský expert a odborník na národní bezpečnost.

Laik se diví, odborník by měl žasnout

Cítat je z jeho přednášky 4. 2. 2015.

(George Friedman založil v roce 1996 americkou soukromou konzultační zpravodajskou agenturu STRATFOR, takovou soukromou CIA, jejímž je generálním ředitelem.) (<https://youtu.be/1r3UiQk-W7o8>)

* * *

Abych byl konkrétní ke sloům Danuše Nerudové, musím připomenout, že „**plynové války**“ dnes vedené ze strany USA, začaly již dávno před dnešními projekty plynovodů obcházejícími území Ukrajiny, podmořskou „cestou“. Tedy dávno před rozpadem Sovětského svazu a vznikem nezávislé Ukrajiny. **První plynovou válku rozpoutaly Spojené státy proti Sovětskému svazu a Německu** již bezprostředně poté, co byla v roce 1970 uzavřena **smlouva o plynovodu mezi Spolkovou republikou Německo (SRN) a Sovětským svazem**. Washington tehdy začal okamžitě pracovat na **zmaření této dohody**. A přestože byla smlouva mezi Moskvou a Bonnem naplňována, **Spojeným státům se podařilo s pomocí sankcí na určitou dobu stavbu plynovodu zkomplikovat** zastavením dodávek velkopřůměrových trub ze SRN do SSSR.

Již tehdy tedy **Spojené státy používaly formu sankcí, ekonomické a politické války**, a to proti svému spojenci, západoevropské velmoci, **Německu (NSR)**. Tak, jako v minulosti, tak zejména dnes, vedly a **vedou tichou, bezohlednou, „bratrskou“, „plynovou válku“ nejen proti Německu, ale fakticky proti celé Evropě, Evropské unii**. Což nakonec přerostlo ve **vyprovokování války proti Rusku na Ukrajině**. Započaté fakticky ještě dříve, než došlo k násilnému, krvavému převratu na Ukrajině (Majdanu 2014), zaplacenému a zorganizovanému Spojenými státy v jejich zájmu. Zájmu udržet si za každou cenu, svou světovládnou pozici (v „Novém světovém řádu“), ke které přišly po sebedestrukci Sovětského svazu a ostatních socialistických zemí.

Ono dříve – v **širší rovině** znamenají, představuje – mocenskou **expanzi NATO na východ** (jeho členy se stalo Polsko, Slovensko, Česká republika, Maďarsko, Rumunsko a Bulharsko), kdy **vytvořily ve vztahu k Rusku, sanitární kordon sahající od Baltu po Černé moře**, který měl zabránit pronikání ruského vlivu do Západní Evropy. Došlo tak nejen k zablokování Ruské federace od západní Evropy, především od jeho vůdčí velmoci – Německu (jehož technologicky vyspělá ekonomika potřebovala zajištění dostatku energetických zdrojů), ale především k **nepřijatelnému přiblížení se vojenských základů až k jeho hranicím**. Včetně základů v pobaltských zemích (Lotyšsko, Litva a Estonsko).

V **užší rovině** je skutečností, že **Spojené státy** doslova bezohledně zatrhly, **nepovolily Německu** (tedy suverénní Spolkové republice Německo!) zkolaudovat (výstavba byla dokončena 10. září 2021) a **otevřít** nově vybudovaný Rusko-Německý **plynovod „Nord Stream 2“**, což bylo výsledkem i rozhodnutí prezidenta USA Bidena. Tento plynovod **nesměl být spuštěn za žádných okolností**, protože, **kdyby k dalšímu ekonomickému propojení s Ruskem došlo**, pak by nejen ekonomika **Německa** a tím i **Evropské unie** byla nadále **zásobována kvalitním a levným plynem**. A to v situaci, **kdy Německo**, pod tíhou zvoleného „Green Dealu“, zavíralo jaderné elektrárny a bezpodmínečně potřebovalo ruský zemní plyn, aby tuto energii nahradilo. To nemohly Spojené státy připustit a také nepřipustily!

Ano, jediným bezpečným způsobem, jak mohly Spojené státy zablokovat nejen Německé, ale i evropské nákupy ruského plynu, bylo **donutit Rusko k vojenské akci** a pak tvrdit, že reakce Západu za ni převáží jakýkoli národní ekonomický zájem. Jasně to se svou obvyklou „hroší elegancí“ doznala náměstkyně ministra zahraničí USA **Victoria Nulandová** již 27. ledna 2022: „Pokud Rusko napadne Ukrajinu, Nord Stream 2 se už nepohne vpřed!“

Obdobně to formuloval Joe Biden v přítomnosti mlčícího kancléře Scholze: „**Nord Stream 2 víc nebude. Ukončíme ho!**“

Na dotaz novinářky, jak by to chtěli udělat, když projekt je pod Německou kontrolou, odpověděl: „Slibuji, že to budeme schopni udělat.“

Nakonec byly oba plynovody pirátsky, teroristicky destruovány.

Taková už je „solidarita“, „demokratičnost“ a „svobodomyslnost“ Spojených států ve vztahu ke svým spojencům.

Nebyl to tedy Putin z Ruska, paní profesorko, kdo „zavřel kohouty“ plynovodů!

„Bůh žehnej Americe!“

Zdeněk Košťál, 2. října 2024

Sedmý říjen byl pro mnohé dnem plným slz. Někteří je prolili za rodinné příslušníky, kteří zemřeli nebo byli zajati během útoku Hamásu před rokem. Jiní – obávám se, že mnohem víc – truchlili za více než 40 tisíc lidí, kteří byli od té doby zabiti v Gaze. Nyní navíc za ty, kteří byli zabiti v Libanenu. A stejně tak jsou hořké slzy při slyšení o mnoha dětech, které přežily – jako sirotci, s amputovanými končetinami, s tělesnými a psychickými jizvami, které je budou zatěžovat po celý život.

Přesto se v ten samý den objevilo i několik méně bolestných chvil, při vzpomínce na událost dávno minulou, bezbolestnou a pro některé v té době velmi radostnou. Před pětasedmdesáti lety se v malém, nejrozvrácenějším koutku světa zrodila Německá demokratická republika. A kolik bylo v té době skeptiků!

Jen o čtyři roky dříve se zde spojily malé skupiny, které se vracely z exilu, z odbojových hnutí nebo spojeneckých armád, přežily koncentrační tábory a věznice nebo ukončily roky děsivého ticha. Sjednotit je bylo naléhavým posláním. Po dvanácti letech teroru a devastace, fyzické i duševní, byly rozhodnuty vytvořit něco nového, očištěného od jedů fašismu, rasismu, nenávisti a na tomto základě vybudovat stát, který překoná hlad, chudobu, neustálé obavy ze zoufalství za týden, měsíc, rok, zbavený chamtivého vykořisťování, útlatu žen, dětí a zasvěcený dosažení přátelství a spolupráce se svými sousedy a jinými národy a kulturami na všech kontinentech.

Malý kout země, jehož známkou bylo čelit zlomenému, rozervanému obyvatelstvu, poskrvněnému otravou minulých let i cynickou nevěrou v jakékoli další plány. Německá demokratická republika čelila, ještě před svým zrozením, zuřivým slovním útokům, později obrazům, utvářeným mistry překrucování pravdy a ustavičné, tajnůstkářské činnosti a verbování. Útoky motivovali a organizovali ti, kdo měli prospěch z vykořisťování,

expanze, nepřátelství a konfliktů se sousedy a používali rozvratnost až s děsivým úspěchem. Byly to obři jako Krupp, Siemens, Bayer, BASF, Deutsche Bank, Rheinmetall a statkářská šlechta, junkeři,

Balanc a slzy

kterí podporovali každou pruskou a německou válku, kteří narostli a připojili se k Hitlerovi při vykrádání celé Evropy a zotročování nebo zabíjení tolika milionů.

Všichni byli z východního Německa vyhozeni – pokud už předtím neutekli před postupující Rudou armádou a tou malou skupinou antifašistických snílků. Opět ovládali mnohem větší část Německa, a byli posedlí svými plány na návrat. A nakonec se ukázali silnějšími a uspěli.

V roce 1990 se jim podařilo obnovit vykořisťování, s modernějšími nástroji a zbraněmi, ale se stejným starým cílem, ba nutností expanze. I oni si minulý týden připomněli výročí. Slavili 3. říjen, datum svého triumfu v roce 1990, své slavné „znovusjednocení“ Německa – které někteří lidé z Východu nazývají anexí či kolonizací.

Bylo to vítězství, pro některé triumf, jež však i po tolika letech vyvolalo hořké slzy u těch z nás, které kdysi inspirovaly naše zbožné naděje a sny.

Ti, kdo NDR nenáviděli, ji navzdory všem těm dlouhým letům nenávidí dodnes. Dokonce se zdá, že se jí bojí a téměř denně spílají vzpomínkám na ni – jako když kopete do staré koňské mrtvoly, která by ještě mohla zaútočit jedním či dvěma kopyty nebo kousnout. Mají obavy. Možná i ti, kdo nemají slzy pro dávno minulou minulost, si ještě možná uchovávají pár nežádoucích vzpomínek na NDR, a dokonce je předávají dál.

Ach ano, docházelo k omylům, chvílemi k velkým omylům a ke skvrnám, jejichž zániku nikdo nemůže doopravdy litovat. Některé způsobili lidé, jejichž dvanáct let boje proti fašismu, s tolika utrpeními

Tehdy také mnoho vůdců NDR strávilo léta v Sovětském svazu, s jeho velkými úspěchy. Především nesli hlavní břímě porážky mocné nacistické válečné mašinerie – ale také s všemi prvky represe.

Jen zřídka se naučili mluvit a psát způsobem, který by naplňoval velkou většinu srdečným souhlasem nebo nadšením.

A přesto, navzdory omylům a kazům, se mnoho zázraků podařilo! Takové základní: žádná nezaměstnanost, žádné rušení provozoven, továren či dolů bez zajištění zaměstnání pro všechny. Stejný plat pro ženy a mladé zaměstnance. Půlroční placená mateřská „dovolená“ a placeným „domácím“ dnem každý měsíc. Bezplatné, nerozporované potraty. Za omezenou měsíční daň zdarma všechny lékařské a zubařské návštěvy, přičemž pobyt v nemocnici byl hrazen ze 100 %. Naslouchadla, brýle, všechny prohlídky a léky předepsané, čtyřtýdenní lázeňské kúry, rekonvalescence či prevence – a nikdy nebylo třeba ani feník! Plus tří-týdenní placená dovolená, často v hotelech u jezera nebo v přímořských rekreačních střediscích odborových svazů.

Přidejte k tomu zcela bezplatné vzdělání, od plné péče o děti až po učení, vysokou školu, postgraduální studium, přičemž stipendia činí přerušení práce či výdělků nadbytečné a studentský dluh neexistuje. Nájemné za byt bylo pod deset procent příjmu, městské a venkovské jízdné dvacet feníků, ceny za pečivo, mléčné výrobky, potraviny i řeznictví všude stejné, dostupné a ceny stálé po celá léta. Neznámé bylo i slovo pro „spíž s potravinami“; každý v každém zaměstnání a škole měl zaručen za méně než jednu marku dobrý oběd – v Německu hlavní jídlo dne. Nikdo nehladověl, nebyli bezdomovci; vystěhování bylo zákonem zakázáno. Nedostatek bytů se potýkal s obřím programem, který měl každému obyvateli města zajistit příjemný moderní byt. Postaveny jich byly – až do sjednocení, asi dva miliony. Dnes se kvůli „vysokým úrokovým sazbám a rostoucím nákladům“ ukazuje, že tento problém je neřešitelný – s výjimkou superluxusních měšťáckých projektů.

Za dob NDR měli i bývalí trestanci po odpykání trestu zajištěnou práci a domov!

Co se týče trestů, ba krutostí, tak nejvíce se vždy kárá šmírování a špiclování „Stasi“, omezení Berlínskou zdí, cenzura v médiích a umění. Jejich příčinou byla nejen tvrdá minulá zkušenost mužů na vrcholu, ale především snaha čelit extrémním tlakům „Západu“ podporovaného společnosti, bohatou na peníze a vliv těch starých válečných magnátů opět – nebo stále – u moci, to vše prosceno

štedrými miliony dolarů z Marshallova plánu plus bohatými zdroji železa, kvalitním černým uhlím a dalšími nerosty, které na Východě chyběly.

NDR zajišťovala slušnou a bezpečnou životní úroveň téměř každému, lidé měli stále více domácích spotřebičů, aut a dovolených v zahraničí. Našimi turistickými lokalitami byla krásná Praha, Budapešť, Leningrad, Moskva, naše „Alpy“ slovenské Vysoké Tatry, naše „karibské“ pláže černomořské písky Bulharska, Rumunska, Soči nebo blíže mrazivý, ale krásný Balt, s téměř polovinou koupajících se ve šťastné, nesobecké, plné nahotě NDR.

Ale Řím nemohl být postaven za den, ani úplná Utopie. Sortimentu zboží v západním Německu, snad až na druhém místě za USA, se jeho malý sourozenec nemohl rovnat. A co bylo horší v posledních letech, že chyběly miliardy potřebné pro nově vznikající nutnou elektroniku pro export strojů, které měla vytvořit malá NDR bez pomoci Sony, IBM, Silicon Valley nebo dokonce těžce zkoušeného Sovětského svazu. Pak ty utracené miliardy, aby příliš nezaostávaly ve stále modernějších závodech ve zbrojení, chyběly. A nakonec ten obří program výstavby domů, který se má platit bez zvyšování nájmů, jízdného, základních cen potravin nebo účtování dalších poplatků za zdraví, vzdělání a kulturu, nebo škrtání silně dotovaných dětských a mládežnických klubů, knih, desek, divadla, opery, baletu či dokonce muzikálů.

Ale čím dál víc byly úspěchy považovány za samozřejmost, zatímco večer, co večer lidé závistivě sledovali západní televizi, ve svém jazyce, se všemi luxusními životy, které tam byly cílevědomě předváděny a symbolizovány seriálem ropných magnátů „Dallas“. Nebyl to skvělý život?!

Takovým lákadlům prospívály neutuchající pokusy odlákat nejlépe vyškolené lidi z Východu, kvalifikované strojaře, inženýry, lékaře, profesory, dokonce i spisovatele a herce, a slibovat jim méně omezení, daleko širší mezinárodní styky, a především mnohem vyšší platy, hezké vily, elegantní

jak tomu zabránit, ale nikdy tomu nedokázala zabránit úplně, aniž by zakázala veškeré cestování.

Dnes není bráněno žádnému cestování, za což jsou všichni vděční. Vracím se v myšlenkách do let, kdy oficiální fráze udělala tabu dokonce i slovo pro berlínskou zeď (Berlin Mauer) a vyprala ho do oficiálně správného „antifašistického ochranného valu“. Všichni jsme věděli, že byl postaven ne proto, aby nás chránil před ostatními, ale aby nás udržel uvnitř, a trapný nabílený termín byl vždy vyslovován se sarkastickým úsměvem – nebo úšklebkem.

Ale dívám se na dnešní Německo ...a přemýšlím. V NDR vedl šmouhatý hákový kříž, ve školní záchodové kabině nebo na starém židovském náhrobku, okamžitě, i když šlo o dětský žert, k policejnímu vyšetřování, a pokud byl vypátrán, často i k trestu. To však byla extrémní rarita, až téměř do konce, kdy mladí západoberlíntští rasisté přicházeli volněji a šířili svůj vliv.

Svastiky jsou dnes také zakázány, ale jejich zastánci a konvertité jsou všude. Mnohá města a vesnice, zejména v nespokojených, znevýhodněných, vzpurných východních oblastech, jsou snadnou kořistí fašistických idejí a fašistických akcí, kde se jen stěží skrývaná hesla zpívají na bouřlivých koncertech, křičí se na fotbalových zápasech, skandují se v tělovýchovných nebo střeleckých klubech a tolerují je státní zástupci, policie, soudci, starostové – ze strachu nebo z přízně. Mají příznivce na vysokých pozicích.

Po léta byl šéf obdoby FBI stoupencem AfD. Nemálo berlínských policistů je jejich ochraňujícími přáteli.

auta. Tomu nebylo tak snadné odolat. Pro mladší skupinu se často objevovala předmluva:

„Nejdříve si dodělejte vzdělání, na náklady NDR. Pak pro vás máme dobrou práci.“

Berlínská zeď byla tvrdým pokusem,

Ano, všechny zbývající slzy z tohoto 7. října mohou připomínat naděje 75 let. Nikdo z těch snů mezi troskami v roce 1949 by si nedokázal představit, že jednoho dne budou policisté opět chránit staré a mladé nacisty řvoucí slogany Horsta Wessela (*autora textu nechvalně proslulé písně Die Fahne hoch; pozn. překl.*), zatímco pochodují po přestavěných ulicích Berlína, někdy pod mými okny na bulváru, který – zatím – stále nese jméno Karla Marxe.

A teď politická strana, ne otevřeně fašistická, ale rasistická, nacionalistická, prokapitalistická, občasnými přechytkami prozrazuje svůj cejch nostalgie po staroněmecké velikosti a moci. Jako vír přitahuje menší, otevřenější extrémní skupiny. Získala alarmující sílu. V celostátních průzkumech tato Alternativa pro Německo (AfD) bojuje se sociálními demokraty o druhé místo. V nedávných státních volbách jí první místo v Braniborsku a Sasku jen taktak uniklo. V Durynsku, kde byla deset let v čele Die Linke, získala první místo AfD. Normálně by měla právo jmenovat premiéra, až na to, že se s ní nikdo nechce spojit a vytvořit nadpoloviční většinu.

Mezitím se zdá, že německá ekonomika je na mrtvém bodě, s téměř nulovou nebo minusovou úrovní růstu, vysokými náklady na elektrickou energii pro průmysl i domácnosti po odstavení (a zničení) ruských plynovodů nebo ropovodů a zkapalněným břidlicovým plynem ze vzdálené Ameriky, což ohrožuje rozpočty i pobřežní životní prostředí. Její přední průmysl, výroba automobilů, čelí krizi, obviňuje Čínu, ale není šťastná ze střetu se svým hlavním obchodním partnerem.

Její korunní klenot Volkswagen (VW) vyhrožuje, že uzavře velké závody ve východním i západním Německu, zatímco jeho zaměstnanci, patřící díky dávným bojům k nejlépe placeným, hrozí, že svou poklidnější roli nahradí starou bojovností, což ještě zhoršuje obecně hněvivý rozruch způsobený dražšími nájmami a potravinami, pro některé už tak nedostupnými.

AFD z rostoucí nespokojenosti vysoce profituje. A levičáci, kteří měli vést boj proti šmelinářům? Žel, jsou rozštěpení! Strana Die Linke, která vznikla po sloučení stran Východu a Západu (východoněmecké SPD a západoněmeckého odborového seskupení WASG pozn. překl.) dosáhla svého vrcholu v roce 2009 po krizi s 11,9 % hlasů a 76 křesly ve Spolkovém sněmu, což z ní dělalo nejsilnější opoziční stranu. Někteří lídři, zkažení úspěchem s až 30 % ve východoněmeckých baštách umož-

ňujících koalice na státní úrovni, však doufali, že se připojí k SPD a Zeleným i na spolkové úrovni. Aby toho dosáhli, omezili jakoukoli alarmující bojovnost, posunuli se k přijatelným keynesiánským pozicím uvolňujícím a vylepšujícím kapitalistický systém, ve skutečnosti neusilovali o jeho odhození s výjimkou, kdo ví, nějaké zamračené budoucnosti.

Tato změna byla nejzřetelnější v zahraniční politice.

Lídr Die Linke se odklonili od někdejší ostré opozice vůči NATO a jeho přívalemému rozšiřování s cílem totálního obklíčení Ruska, rozředili odmítání veškerých dodávek zbraní do konfliktních oblastí a rozkolísali postoj k válkám na Ukrajině a v Gaze. Menšinové uskupení ve straně se svou dynamickou, široce populární šéfkou Sahrou Wagenknechtovou však kompromisům odolalo a požadovalo jednání o míru na Ukrajině, žádnou další podporu Netanjahuovi, vyhnání amerických raketových základů z německého území a odklon od závislosti na USA ve prospěch pokračování míru na Ukrajině s obnoveným obchodem a normálními vztahy s Ruskem.

Vzhledem k tomu, že Die Linke byla mnohými vnímána jako „jen další část zavedeného zřízení“ a podle toho se hlasovalo, vnitrostraničná hádka vyvrcholila v únoru 2023, kdy její představitelé bojkotovali mírové shromáždění vedené Wagenknechtovou. Navzdory bojkotu se ukázalo, že to byl obrovský úspěch, s až 50 tisíci účastníky. Rozzlobený protest proti bojkotu vedl mnohé k odchodu ze strany a v lednu 2024 přivedla Sahra skupinu stoupenců k založení nové strany Bündnis Sahra Wagenknecht (BSW; česky Aliance Sahry Wagenknechtové – pozn. redakce).

V letošních volbách do Evropské unie tato BSW, téměř bez jakékoliv organizace, získala 6,2 %, čímž zostudila Die Linke, která klesla na tragických 2,7 % a potopila se ještě hlouběji ve třech nedávných zemských volbách ve východním Německu. Ztratila svůj správný post v Durynsku,

v Sasku sotva prošla a v Braniborsku utrpěla totální katastrofu, z vysokých 28 % v roce 2008 klesla na 3 % - a bez jediného poslance křesla.

Jsou dva hlavní důvody úspěchů – AfD a nové BSW, která získala většinu voličů nikoliv od nabobtnalé AfD, jak někteří doufali a očekávali, ale spíše od hroutící se své mateřské Linke.

Částečně nepochybně proto, že BSW se stejně jako AfD stavěla proti imigraci do Německa. AfD, otevřeně rasistická, prý aby „chránila německou kulturu“. BSW, jak tvrdila Sahra, aby chránila práva pracujících v Německu. „Ekonomičtí přistěhovalci“ by měli zůstat ve svých vlastech a problémy řešit tam. Tento postoj, ač zajisté odráží vážné problémy, se k některým - k potěše výlevů AfD - až příliš přiblížil, ale má i smutnou popularitu v mnoha dělnických kruzích, zejména ve východním Německu.

Obě strany však mají ještě jeden překvapivý společný bod. Rozhodně ne v zuřivě podpoře AfD pro („protimuslimského“) Netanjahuu, ani v její podpoře německého přezbrojování, odvodu a „hrdinného Německa, minulého, současného i budoucího!“ Souhlasí však s BSW v otázce odmítání dodávek zbraní, vyhození amerických zbraní z Německa a zastavení palby a mírových jednání o Ukrajině.

Možná to odráží důraz AfD na silné Německo, nahrazující vazby a závislost na Americe. Z jakéhosi důvodu její volání po míru připomíná volání BSW a odráží pocity 70 procent východních Němců a možná 40 % obyvatel Západu. Může to vysvětlovat jejich úspěchy a ztráty všech ostatních stran „války na život a na smrt“.

Tato výzva rozčiluje partu Krupp-Rheinmetall, který dnes na válkách vydělává miliardy. Došlo však k nadějným překvapením; guvernéři tří východních států pocítili lokální vítr a vzepřeli se svým národním stranám, křesťanské CDU a SPD, když se odvážili varovat, že vystupňování ukrajinské války zbraněmi delšího doletu, některé z Německa, může vést ke ka-

tastrofě a musí být přehodnoceno. Až dosud téměř trestané kacířství! Jsou to však oni, kdo se musí starat o vytváření koalic, navzdory tabu, ať už s AfD nebo bez ní, s BSW, dokonce se zbytky Die Linke. Všichni tři naléhavě vyzývají ke stažení amerických zbraní!

3. října, v „Den německé jednoty“, se v Berlíně opět konalo velké mírové shromáždění, jak říkají organizátoři se čtyřicetitisícovou účastí (policie říká 10 tisíc). Mezi řečníky naštěstí nebyla jen Sahra, ale i klíčový vůdce Die Linke a v těchto dnech odvážně i bývalý, známý sociální demokrat, a dokonce penzista z řad bavorských křesťanů (CSU) – nikoli v rivalitě, ale ve společném zájmu!

Další překvapení. V souladu s ubohými hlasy pro nejhlásitější válečnou stranu, Zelené, teď rezignují oba její spolupředsedové. Stejně tak mladý spolupředseda SPD (trvá na tom, že z důvodů špatného zdraví). Byl vybrán křesťanský kandidát na kancléře po volbách do Bundestagu v příštím roce, Friedrich Merz, dříve milionářský šéf Blackrocku v Německu. Chce více zbraní...

Navzdory pochybnostem a politickému chaosu je válečné bubnování skutečně hlasitější než kdy jindy. Bude to i ústřední otázka na sjezdu Die Linke 18. až 20. října. Kdo nahradí současné spolupředsedy – kteří také rezignují? Mohou konzistentně levicové síly ve straně vytlačit nebo oslabit síly hlásající kompromisy, a přitom hlasitě či potichu podporovat NATO a Netanjahuu? Vyvolá úpadek vyvrcholení všech konfliktů?

Otazníků - v době, která volá po méně slzách, nostalgických či jiných, po akcích proti rasistům a fašistům, proti izraelským bombardérům, chamtivým miliardářům i ničitelům klimatu - je mnoho. Především pak v boji za odvrácení války, která by mohla náhle a definitivně vyřešit všechny otázky a neshody – úplným zničením.

Victor Grossman

*Berlin Bulletin č. 227, 11. října 2024,
překlad Vladimír Sedláček*

*(Autor je Američan,
žijící od 50. let ve východním Berlíně.)*

ZPrahy žel opět zazněl hlas pro válku, to není dobrá vizitka, nemůžeme se utěšovat tím, že to neřekl žádný český ústavní činitel, ale předseda Vojenského výboru NATO Rob Bauer.

Problém je v tom, že mu k tomu svědčil náčelník generálního štábu AČR

Karel Řehka, když se na sobotním společném jednání v Praze shodli, že Ukrajina by neměla být omezována ve využití dodaných zbraní.

To znamená, že by zbraně dodávané členskými státy NATO neomezeně mohla použít proti Ruské federaci. Jedná se o nevysslovené ani nenapsané vyhlášení války a krok v rozporu s mezinárodním právem.

Ponechám stranou pořád dokola a k ničemu omílaný fakt, že krom jiného se jedná o flagrantní porušování Washingtonské smlouvy, která jakoukoli formu vojenské spolupráce či pomoci nastavuje výhradně mezi signatáři této smlouvy, kterým Ukrajina není. I tento konflikt nám ukazuje, jak globalisté zachází i s těmi nejzásadnějšími mezinárodními právními dokumenty.

Komunistická strana stojí před další zkouškou. Bohužel její rozuzlení visí skutečně jen na nevelkém množství funkcionářů, především členů ústředního výboru. Ti, pod tlakem neznalosti názorů členské základny a také nedostatku času a prostoru k zodpovědnému rozhodování, a to vše při absenci skutečně kvalitní analýzy a rozboru situace nastalé po krajských volbách, stojí dnes před nezvýchodným rozhodnutím – „Quo vadis KSČM!“

Rozřešení nám dnes nedá ani někdo z Moskvy ani z Vatikánu. A bohužel nejde jen a jen o boj o politickou moc, ale i o ekonomické zázemí a vůbec zachování strany a postupné navracení její dřívější revoluční autority.

Ať se budeme dívat zepředu či zezadu, dojdeme vždy k nechvalně známému gordickému uzlu. A meč v ruce budou mít členové ústředního výboru. Většina z nich na přímou otázku, pod jakou hlavičkou by měla jít strana do parlamentních voleb a kterou z několika možností seskupení preferují neumí nebo se bojí odpovědět a o obhajobě svého názoru ani nemluvě. A tady je třeba objektivně připustit, že jakékoliv vypršení z řady může sklidit neoprávněnou kritiku či posměch.

V Dialogu jsme již několikrát konstatovali, že absence kvalitního analytického zázemí strany, strnulost většiny členů ústředního výboru jako odraz stá-

Chci zdůraznit něco jiného, a sice hlasitě varovat před lehkovážností citovných prohlášení. Německý wehrmacht v červnu 1941 také bez omezení namířil

Bud' MÍR nebo NIC...

své zbraně proti tehdejšímu Sovětskému svazu, aby se nakonec v květnu 1945 zastavil až v Berlíně (souhlas jistě měl, určitě od Velké Británie a Spojených států). A nejen na Sovětský svaz.

Následky? Hrozivé! Počet mrtvých německých vojáků se odhaduje na 5,3 miliónu a dalších 11 miliónů skončilo v zajetí, kde jich velká část zemřela - tady se počty mrtvých rozcházejí. Toto chcete?

Děsí mě, že obě komory zákonodárského sboru České republiky tyto a další podobná prohlášení nejvyšších představitelů Armády ČR totálně ignorují. Že zejména Senát mlčí k agresivní zahraniční politice ČR, která náčelníka GŠ k takovým výrokům přímo povínuje. Novinky k tomu napsaly: „Bauer řekl, že NATO je silnější a připravenější než kdykoli předtím. Silné odstranění podle něj vyžaduje také odol-

vající členské základny a nevyužití brainstormingu mezi těmi akceschopnými je vážným nedostatkem a zametá cestu voluntarismu a autoritářství některých funkcionářů.

Cui bono

Zadání na říjnovém zasedání ústředního výboru bylo jasné – rozhodnout ze tří možností (stavět kandidátku jako KSČM sami, stavět ve dvojkoalici například se sociální demokracií nebo jít pod deštníkem „Stačilo!“) i s nebezpečím které každá z alternativ přináší, nebo předložit nějakou kvalitnější alternativu novou.

Jako mnozí funkcionáři strany si společně položíme některé základní otázky: Chceme, aby komunistická strana zanikla?

Máme volební program snesitelný i pro odborníky nekomunisty, aby šli na naše kandidátky?

Máme kvalitní odborníky revolucionáře ve svých řadách, abychom mohli oslnit voličskou veřejnost svými osobnostmi?

Máme finance na ubití (neofašistickými vládě poplatnými masmédií) masírovaného rozumu voličů cílenou i šlechetnou propagandou?

Nebylo by dnes, kdy je celá společnost polarizována, lepší seskupit všechny protiválečné síly v jednu novou

nou společnost. Uvedl také, že ukrajinské ozbrojené síly jsou příkladem odhodlanosti a odvahy. NATO bude sehrávat silnější úlohu při podpoře Ukrajiny. Představuje to investici do naší kolektivní budoucnosti. Je to další krok k tomu, aby ukrajinská vlajka mohla

zavlátnout před velitelstvím NATO,“ podotkl.

Pane Bauere a pane Řehko, základní investici do naší kolektivní budoucnosti jsou okamžitá mírová jednání. V opačném případě, jak o tom hovoříte vy oba, je kolektivní budoucnost jen našim těžko chápáním snem z kategorie neuskutečnitelných. Ukrajinská vlajka může zavlátnout před velitelstvím NATO jen ve vašich pomatených představách nebo na nějaké fejkové fotografii či videu.

Reálně to je naprostý nesmysl, vstup Ukrajiny do NATO Rusko nikdy nepřipustí, což musí být zřejmé každému, kdo aspoň trochu tuší, na jakých principech funguje geopolitika. Bud' od těchto fatálně nebezpečných představ upustíte nebo se skutečně ocitneme ve světové válce. A po ní ta ukrajinská vlajka už nebude mít kde vlátnout... **JUDr. Vojtěch Filip**

jednotnou lidovou mírovou národní frontu?

Uvědomujeme si závažnost rozhodnutí s možností fatálního konce strany?

Jsme schopni v souladu s platnými kapitalistickými zákony zabezpečit legálně smluvně spolupráci a rozdělení nejen politických výsledků se svými partnery?

Budeme umět přesvědčit vlastní členskou základnu, aby, ať už bude rozhodnutí ústředního výboru jakékoliv, šla společně do boje za každý jeden voličský hlas?

Otázek je mnohem více a žádné řešení, které bude přijato nebude někomu košer!

Tři a půl bilionový státní dluh není schopna splatit žádná kapitalistická vláda. Děti se v době hamounství a nebezpečí války také rodí méně.

Dnes každý soudný a rozumný člověk ví, že kdo nevolí komunisty a jejich program, tak volí nespravedlnost, násilí, fašismus a podporuje válku.

A tak závěrem malého zamyšlení...

Ať už bude komunistická strana kandidovat v jakékoliv podobě, tak musí volič jasně dospět k rozhodnutí, zda chce válku a navyšování státního dluhu, nebo chce život v míru při zabezpečení sociálních jistot ke slušnému životu pro všechny pracující a žijící lidi u nás a udržitelném i když skromném životním rozvoji.

Jimi Hoha

Zemanovo porozumění či náklonnost pro STAČILO! mne přivedlo k jeho vystoupení na X. sjezdu KSČM v Nymburku v roce 2018. Ve svém vystoupení uvedl: „Nenechte se manipulovat těmi, kdo provádějí často povrchní a často nenávislné analýzy minulosti. Udělejte si tuto analýzu sami. Máte ve svých řadách dostatek historiků, filozofů, právníků, politologů, ekonomů a já nevím koho ještě a snažte se, protože mezi vašimi členy je pochopitelně i mnoho členů bývalé komunistické strany a nesete tedy jistotu míru spoluzodpovědnosti. **Snažte se, aby tato analýza byla opravdu hluboká a abyste ji dělali vy a nikdo jiný než vy.** Nu a jak už jsem řekl, nemělo by to být poučení z krizového vývoje, to už jsme tady jednou měli. Kdybyste chtěli nějaký provokativní název, tak bych to nazval pokání.“

Plně souhlasím s důrazem na ono **udělejte si tuto analýzu sami**, ale část vedení měla asi odlišný názor. Např. Jiří Dolejš, do X. sjezdu místopředseda strany, byl by asi i dnes, stejného názoru – „nechme to historikům“ (profesionálům, ale jaké světonázorové orientace?) a tak je to do současnosti.

Zeman dále řekl: „Nezapomeňte, že **pokání očisťuje, že pokání je předstupněm k odpuštění a také předstupněm k normálnímu životu.** U Komunistické strany Čech a Moravy jsem nikdy nepoužil slovo extrémistická, ale přál bych si, abych mohl s čistým svědomím říci, že je to i strana demokratická... **A právě tato sebereflexe, tato analýza, opakují ještě jednou, je ve vašem vlastním zájmu.**“

Dále uvedl: „Jsem levicový politik, a proto mě oslovil rok 1968 a socialismus s lidskou tváří, chtěl bych zcela závěrem říci, i když je to velmi nepopulární, že jsem stoupenec socialismu. Ale pozor na to, **stoupenec demokratického socialismu, takového jako byl například v osobě Olofa Palmeho, Willyho Brandta, Françoise Mitterranda a řady dalších. Není-li socialismus demokratický, není to ani socialismus. Formulace, že tady máme byrokratický socialismus, byla příliš zdvořilá.**“

Tímto výrokem **definuje socialismus** v pojetí Socialistické internacionály, tedy mimo marxismus a proti marxismu, proti socialismu, pro obranu, zachování kapitalismu jako „konce dějin“. Nic lepšího neexistuje a nemůže existovat. **Vědecká teorie socialismu a tím spíše komunismu, je prý jen zbožným přáním, jen a jen utopií.**

Dochází k záměně pojmu, kdy sociální kapitalistický stát se automaticky stává socialistickým, aniž by změnil svou podstatu ve vlastnických vztazích k výrobním prostředkům, v živelném vývoji a ve vykořisťování námezdní práce. Zároveň naznačuje, že politickým cílem „socialismu s lidskou tváří“, „demokratického socialismu“, byl návrat do „sociálního“ kapitalismu. Výsledkem vlastního sebehodnocení KSČM, jako nástupnické organizace KSČ, by mělo být podle Zemana POKÁNÍ. A to formou sebereflexe, proměnou smýšlení, v tomto případě v procesu navrácení k původnímu pojetí politiky tradiční, pravicové, prokapitalistické sociální demokracie. Tedy k ideologii a politice odmítající radikální, revoluční přeměnu společnosti, nahrazení kapitalismu spravedlivějším - politicky, ekonomicky, sociálně i duchovně – společenským řádem.

Politický úspěch hnutí STAČILO! ve volbách do Evropského parlamentu, jehož hlavním subjektem je KSČM, pravděpodobně vnímá Zeman jako další možnou, rozhodující a poslední etapu POKÁNÍ, její transformací na plnohodnotnou sociální demokracii. Tedy navrácením KSČM zpět, před rok 1921.

Již dosavadní cesta KSČM byla cestou přizpůsobení, přeměněny komunistické politické linie, v linii státotvornou, při ne-

důsledné, fakticky převážně verbální obhajobě námezdně pracujících.

Zeman v rozhovoru pro Aktuálně.cz, v jeho názvu **odhaluje svůj plán: Vondráček na zahraničí, Konečná sociální demokracie**: „V parlamentních volbách budu jako věrný volič volit hnutí ANO,“ tvrdí Zeman a hovoří o sblížení opozičních stran i o tom, jak chce aktivně napomoci vzniku široké koalice ANO, SPD, Motoristů, Přísahy a levicového bloku. Jako ideálního příštího ministra zahraničí by si představoval někdejšího předsedu sněmovny Radka Vondráčka. **Šéfku komunistů Kateřinu Konečnou zase vidí jako typickou sociální demokratku, i když**

připouští, že se s ní neshoduje v názoru na Rusko.“

V části podpora komunistce uvádí: „Ohledně podpory Ukrajiny se s Kateřinou v názorech lišíme, ale to nezna-

mená, že se s ní nemohu shodovat v řadě jiných věcí. Podívejte, pane redaktore, v naší zemi, která se pyšní levicovým národem, byla **politická levice, tedy sociální demokracie, jak za první republiky, tak těsně po válce a potom i po revoluci buď hlavní opoziční síla, nebo hlavní vládní síla. Její dnešní stav je ubohý kvůli nedostatku skutečných politických osobností. A Kateřina Konečná je člověk, který je podle mého názoru typický sociální demokrat.**“

Poslední věta ve mě vyvolala asociaci, že jde možná o finální představu, jak materializovat ono POKÁNÍ a naplnit tak konečné uspořádání oné „úchytky“, realizované v rámci Československé sociální demokracie, založením KSČ důsledně naplňující v roce 1929 principy bolševizace.

Onu konkrétní představu, že by Kateřina Konečná mohla stanout v čele formující se levice **lze považovat za možnou i při zachování své hlavní funkce v KSČM, nikoliv jako „typický sociální demokrat“ a tak se podílet na jejím sjednocení, což je důležité k posílení levice** v politickém prostoru zejména před důležitými parlamentními volbami v roce 2025. To vše v součinnosti s ostatními vlasteneckými hnutími a stranami dosáhnout vítězství, a tak zastavit protivlasteneckou, antisociální vládu pětikoalice.

Závěrem bych zdůraznil, že před Komunistickou stranou stojí důležitý úkol - rozhodnout jakým způsobem vstoupí do parlamentních voleb v roce 2025.

Než o tom bude rozhodnuto, považuji za nutné, aby strana měla jasno o co usiluje, co je jejím hlavním cílem a posláním. Již dříve jsem o tom psal, že komunistická strana bez svého dlouhodobého programu není plně identická, vyprofilovaná, a tedy ani čitelná, jaké jsou její záměry a cíle, zejména pro ty, s nimiž vstupuje do koalice.

Celý poznávací a vyjednávací proces by měl vyústit v rozhodnutí, zda půjde komunistická strana do voleb samostatně, nebo ve formátu osvědčeného „STAČILO!“, či v rámci širšího spektra tzv. levicových stran anebo případně v rámci širokého formátu vlasteneckých a národních sil (viz. Josef Skála „Kulatý stůl“) - jako protiváha neoliberálních stran a čtyřkoalice.

O tom se bude ve skutečnosti rozhodovat v procesu jednání stranických orgánů. Výsledné rozhodnutí by mělo přispět k zastavení vládnutí nekompetentních, protinárodních sil, propadu a rozvalu republiky, nejen její ekonomiky ale i celospolečenských vztahů, a to v souladu především se zájmy lidu České republiky.

Rudolf Košťál

Zemanovo porozumění pro STAČILO!

Řekli - neřekli?

Mým snem bylo naštvat každého blbce.
Daří se mi to dodnes.

Publicistka Jana Marková v článku „Přirovnání k padesátým letům není přehnané“ (*První zprávy*, 29. 8. 2024) se zabývá výroky intelektově zaostalých a psychicky narušených Otakara Foltýna a Karla Řehky a v reakci na jiné autory odmítá názory, že současnost nelze srovnávat s padesátými lety. Ač si autorky a jejich článků vážím, s jejím tvrzením nemohu souhlasit.

Je fakt, že srovnávat lze cokoliv, ale v užším významu se myslí, že srovnávat lze pouze to, co je blízké – srovnatelné.

Je společnost padesátých let a současná společnost tak blízká, že jsou vhodné srovnání? Jana Marková si myslí, že ano, já si myslím, že ne.

Jana Marková byla v listopadu malé dítě, takže předlistopadovou společnost z vlastní zkušenosti nezná a o společnosti padesátých let nemá ani dětské tušení. I když prokazuje vzácnou snahu kritickým myšlením pronikat dobovou propagandou, přeci jen nemohla zcela této propagandě uniknout. Současná propaganda z padesátých let selektivně vyzdvihuje pouze negativní jevy a procesy. Politické procesy, potlačená svoboda slova a političtí vězni. V tomto článku se nebudu věnovat této stránce historie padesátých let, je jí věnováno dost pozornosti. Instituce a organizace jako Paměť národa a ÚSTR byly založeny s cílem oživovat tuto historii. Za povšimnutí stojí, že mezi těmi, kteří se v současnosti chovají v rozporu se slušnou částí společnosti a slušnými mravy a jsou fanatickými antikomunisty, nacházíme jedince, jejichž rodiče a prarodiče byli aktéry či alespoň pomocníky toho nejhoršího ve stalinistické a normalizační společnosti. Páchali zlo s adorací Stalina na rtech a nyní jejich potomci šíří zlo v rouchu nenávisti vůči všemu ruskému a tlačí společnost do apokalyptické války s Ruskem. (Vrcholem, který snad vejde do čítanek, je akce aktéra LBGT+ a člena ODS a TOP 09 Pospíšila vůči špičce světové opery Anně Netrebko.)

Na nich se ukazuje, že hlavní zdroj zla ve společnosti není v ideologii, ale v temných stránkách deviantních osobností, reprodukcí zla v rodinách v dalších generacích. (Není náhodou, že bratr strategického plukovníka Otakara Foltýna, ex-policista Martin se bavil vydíráním, žhářstvím a násilnostmi vedoucími až k ubití Vietnamce.)

Ideologie je pouze zástěrkou, která jim legalizuje páčání zla. O některých rodinách jako nositelích dobového zla se to ve společnosti ví, ale u mnohých se to doposud neví a ÚSTR to rozhodně rozkrývat nebude. Bohužel, každá společnost, každá politická garnitura nechá tyto psychopaty a devianty páchat zlo, protože svou špinavou prací jim pomáhají udržet moc.

I po listopadovém převratu vedle front na banány hlavní argument proti předlistopadové společnosti byla poprava Milady Horákové. Těmto lidem nevádí podobná poprava manželů Rosenbergových v roce 1953 v USA. Spisovatel E. L. Doctorow,

autor románu, podle něhož natočil vynikající film „Ragtime“ Miloš Forman popisuje popravu: „Vstoupila do místnosti ihned poté, kdy byla uklizená po popravě jejího manžela. Cítila pach smrti maskovaný vůní čpavku. Musela se posadit do stejného křesla jako on, přivázali ji stejnými popruhy a zaútočila na ni stejná dávka elektriny. A pak ještě jednou, protože na první pokus to nevyšlo a bylo třeba jí do těla poslat více voltů“. Proti popravě Ethel Rosenbergové se podobně jako proti popravě Milady Horákové zdvihla vlna protestů z celého světa. Nad

popravou Milady Horákové se dojímalí a rozčilovali politici, kteří adorovali Augusta Pinocheta, v jehož režimu byli političtí odpůrci vyhazováni z letadel. Těmto politikům, kteří odsoudili politický systém za popravu Milady Horákové, vůbec nevádí 3 miliony mrtvých Vietnamců, milion mrtvých Iráčanů, 150 tisíc mrtvých Alžírčanů a další a další miliony mrtvých.

Oprávněně čeští politici odsuzují třídní diskriminaci v padesátých letech, ale stejným politikům nevádí a nevádí mnohem horší a na mnohem větší populaci realizovaná rasová diskriminace v USA.

Úspěšnost lživé propagandy a manipulace je vidět při srovnání dvou okupací. Při německé okupaci zahynulo 350 tisíc Čechů a cílem této okupace bylo vyvraždění třetiny populace, přesunutí další třetiny na Sibiř a z třetiny udělat otroky na území, které zabere Němci.

Při sovětské okupaci (Existují názory, že stav po 21. 8. 1968 neodpovídá právnímu vymezení okupace.) zahynulo 240 lidí a cílem byla politická kontrola Československa a vojenské obsazení území hraničící s NATO.

A jaký dopad na současnou politiku a společenské vědomí má tato propaganda reformující historii. Obdivuje Německo, jehož jsme něco jako kolonií. Rusko a Rusové jsou pak nejodpornější tvorové na zemi, s nimiž chceme vést válku.

Čím jsou především společnosti padesátých a současných let rozdílné, je trend. V padesátých letech jsme byli krátce po válce, a proto situace byla na počátku padesátých let obtížná, včetně potravinových lístků (Potravinové lístky byly po válce s výjimkou dvou států ve všech evropských státech.), ale ve všech oblastech se situace postupně zlepšovala. Současná kapitalistická společnost navazuje na stav socialistické společnosti v roce 1989. Výchozí pozice byla samozřejmě nesrovnatelně lepší než na počátku poválečných padesátých let.

V současnosti je však trend permanentního zhoršování ve většině oblastí. Příkladem může být otázka bydlení a slavný výrok Václava Havla, že byty v paneláku jsou nedůstojné králikárny. Tyto nedůstojné socialistické králikárny mají po 35 letech kapitalistického budování v současnosti hodnotu několika milionů a pro mladé lidi s průměrnými příjmy jsou nedostupné.

Nejsilnější argument pro nesrovnatelnost obou společností je Expo 58. Světová výstava tehdy významem a zájmem překonávala olympiády. Za jednotlivé artefakty a části se dávaly medaile a body, a z nich se sestavovalo pořadí. Československo několikrát zvítězilo s výrazným předstihem i před Spojenými státy a Sovětským svazem, čímž bylo nejúspěšnějším státem na světě.

Dovede si někdo představit, že k něčemu takovému by mohl dojít v současnosti? Společnost, která něco tak komplexního dokázala, byla úplně něco jiného, než je současná mafiánská společnost, v níž za touhou dostat se do funkce jsou možnosti tunelovat, být kumpován a rozkrádat. A když se něco přeci jen provalí, tak se náhle objeví sebevraždy.

Následuje srovnávací tabulka pro snadnější pochopení:

Lze srovnávat padesátá léta?

Polemika s Janou Markovou

Srovnání naší společnosti padesátých let s tou současnou

Padesátá léta

Současnost

Budování nemocnic a poliklinik, snižování počtu pacientů na jednoho lékaře, zlepšování dostupnosti lékařské péče.

Vymýcení infekčních nemocí.

Za 40 let ani jednou československá armáda neintervenovala v zahraničí.

Během padesátých let byl intenzivně budován průmysl.

V padesátých letech existovalo Československo.

Během padesátých let bylo vybudováno produktivní zemědělství a potravinářský průmysl.

V padesátých letech byl rozvinut jaderný výzkum a zahájen program jaderné energetiky jako v jedné z prvních zemí na světě. (Fakulta jaderné fyziky, Výzkumný ústav v Řeži, jaderné elektrárny). Stavba atomové elektrárny byla zahájena v roce 1958. Jako v jedné z mála zemí na světě bylo vybudováno jaderné strojírenství.

Během padesátých let byly překonány sociálněekonomické rozdíly, sociální situace se zlepšovala v celé populaci.

Neexistence digitálních technologií.

Zahájení výstavby vltavské kaskády. (Lipno, Orlick, Slapy)

V padesátých letech rostly mzdy a snižovaly se ceny.

V padesátých letech byla zavedena penze pro všechny a ženy chodily v průměru do důchodu v 55 a muži v 60 letech.

V padesátých letech byly komerční banky v českých rukou.

Československo bylo bez dluhu.

Školství se postupně zkvalitňovalo a vzdělanost rostla. Vzdělanostní úroveň dokládá i uplatnění českých migrantů, absolventů českých škol, v zahraničí.

Natalita umožňovala demografický růst.

Péče o zemědělskou půdu.

Přiměřené fyzické dispozice a fyzická zdatnost dětí a mládeže.

Kolem 35 % žen se vdávalo těhotných. Neplodnost žen a mužů nebyla společenským problémem. Děti představovaly vysokou hodnotu v hodnotové orientaci společnosti a lidí.

V padesátých letech vznikala televize založená (zvláště pak pokud šlo o umělecký obsah) na české kreativitě.

Rušení nemocnic, zhoršování dostupnosti lékařské péče, nahrazování českých lékařů cizinci. Problémy s dostupností léků.

Návrat infekčních nemocí.

Česká armáda se podílela na desítkách intervencí v cizích zemích. Přitom Charta NATO počítá pouze s reakcí na území členských států NATO. Tyto intervence jsou tedy nejen v rozporu s mezinárodním právem, ale i s Chartou NATO. Vesměs tyto intervence nesouvisí s českými zájmy. Zvláště ti, které zasáhla sovětská okupace, se těžko smířují s vojenským zaváděním demokracie a lidských práv tzv. po americku.

V současnosti žádný český průmysl v podstatě neexistuje a dle ekonoma prof. M. Zeleného neexistuje ani česká ekonomika, protože centrály všech větších firem v Česku jsou v zahraničí.

Za vlády Václava Havla bylo Československo rozbito a nyní existuje české torzo. Se Slovenskem současná vláda odmítá komunikovat.

V současnosti Česko ztratilo potravinovou soběstačnost, kterou mělo v roce 1989 a v jednotlivých komoditách se soběstačnost pohybuje kolem 40 %. Potravinový průmysl byl zlikvidován nebo převzat zahraničním kapitálem. Zemědělská půda se přesouvá do rukou zahraničního kapitálu.

Od roku 1996 se o vybudování potřebné atomové elektrárny pouze mluví. Sami nejsme schopni atomovou elektrárnu postavit.

Česká společnost patří ve světě ke společностям s největším majetkovým rozvrstvením. 2,2 milionu nejchudších vlastní pouhých 0,7 % majetku, zatímco 2,2 milionu nejbohatších vlastní 80,5 % majetku a 0,001, tedy tisícina procenta (85 nejbohatších) vlastní 16 % majetku, tedy 23krát více než 2,2 milionu nejchudších. Tento radikální proces majetkové diferenciaci byl možný díky gangsterským metodám privatizace státního majetku v devadesátých letech.

Existence internetu, elektronické pošty, sociálních sítí, mobilu zcela mění situaci v oblasti cenzury a kontroly šíření myšlenek a informací. Pokud by byla stejná situace jako v padesátých letech, tedy pouze tištěná média, tak by byla absolutní cenzura. Digitální technologie vládní moci situaci komplikují, ale politici dělají, co mohou, aby myšlení lidí zablokovali.

V současnosti nic srovnatelné s těmito dily neexistuje.

V současnosti ceny trvale rostou a reálné mzdy klesají.

V současnosti chodí lidé do důchodu v 64 letech a vláda důchodce ochudila o 1000 korun měsíčně se zdůvodněním, že nejsou zdroje. Ze lži jí usvědčují miliardy na zbraně pro ukrajinskou válku.

Komerční banky vlastní cizí kapitál, včetně České spořitelny. Každoročně banky vyvádějí z Česka jen na poplatcích kolem 40 miliard Kč.

V roce 2023 byl státní dluh 3,367 bilionů a dluhová obsluha, tedy pouhá platba úroků se blíží 100 miliardám za rok. Češi musí vyprodukovat ročně 100 miliard pro zahraniční banky, aniž by z těchto peněz něco měli. Je to druh otroctví, v němž otrok nemá garantováno ani střechu nad hlavou a ani potravu. A v této situaci se vláda zavázala splácení ukrajinských dluhů.

Kvalita školství se propadá i v důsledku cílené systémových destruktivních zásahů do školství jako je projekt inkluze či výsadky neziskových komand do škol s úlohou destruovat sexuální identitu dětí a narušovat jejich mravní výchovu. Česká vzdělanost upadá, a především v mladé a střední generaci se ztrácí schopnost kritického myšlení.

Index natality kolem 1,4 – 1,5 znamená vymírání českého národa.

Neustálé zabírání tisíců hektarů zemědělské půdy pro nezemědělské účely.

Vysoký podíl populace s psychickými problémy a až k 40 % dětí s úzkostmi.

Obezita a tělesná nezdatnost dětí a mládeže.

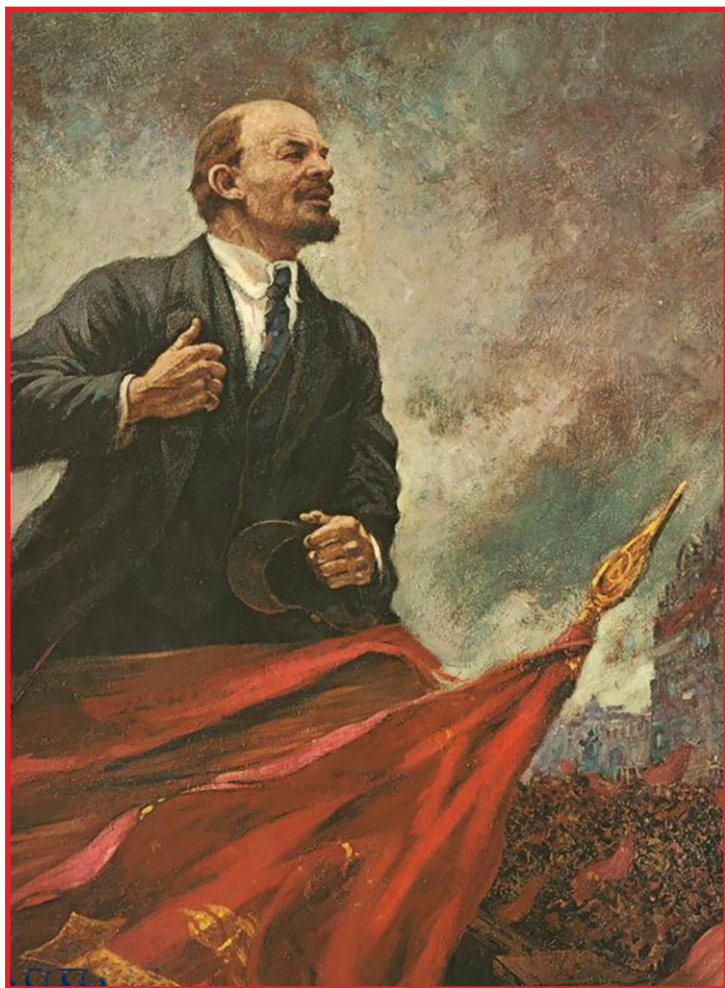
Vzrůstá podíl neplodných mužů a žen. Stále více dětí je výsledkem nepřírodních procesů početí a těhotenství. Mezi ženami se objevuje krize mateřství. Buď dítě vůbec nechťejí, či mají problémy s mateřstvím. Ženám je implementováno, že mateřství jim brání v kariéře, která je důležitější než dítě.

V současnosti podstatnou část televizního vysílání tvoří reprízy české a zahraniční produkce doplňované banálními seriály a nenáročnými kriminálkami. Páteř vysílání tvoří licencované pořady ze zahraničí, které vytvářejí globální masovou kulturu s cílem vytěsnit původní českou kulturu. Mizející česká kreativita byla nahrazena funkcí „kreativní producent“. Zpravodajství a publicistiku nahradila propaganda nízké úrovně, nepřijatelná pro inteligentního a vzdělaného diváka. Stále vzrůstající poplatky občanů slouží nikoliv kvalitě vysílání, ale rostoucím platům, především vedoucích manažerů.

Petr Sak

Dvě tak protichůdné události se vzpomínají v měsíci listopadu!

7. listopad 1917 Velká říjnová socialistická revoluce

Všechnu moc sovětům dělníků, rolníků a vojáků. Mír národům. Půdu rolníkům. Veškeré nerostné bohatství, průmyslové závody, výsledky vědy, techniky a kultury, banky a dopravu do rukou státu a tvůrců společenského bohatství.

Skoncovat s vykořisťováním člověka člověkem.

Takové byly první dekrety nové politické moci. Určovaly strategii a taktiku komunistické strany (bolševiků), která i dnes ukazuje cestu k překonání dočasné porážky komunistů v zemích střední a východní Evropy včetně Československa.

Čest rudé vlajce

Stanislav Kostka Neumann

V nesvobod džungli jsme se narodili,
uličkou urážek nás honili,
žaláře všechny námi naplnili
a kde jen mohli, tam nás vraždili.
My věděli, co starý svět nám chystá
na strašné cestě k vysvobození:
Nad námi plála rudá vlajka čistá,
to avantgardní lidské znamení.
Pak na východě nový svět se zrodil
a pravdě leninské se zsvětíl,
kontinent šestý slavně osvobodil
a pravdou stalinskou jej upevnil.
Tu vyrazila lůza sebejistá
na naše kádry, naše vědění:
Nad námi plála rudá vlajka čistá.
To avantgardní lidské znamení...

Z básně uveřejněné roku 1947

a současnost po kontrarevoluci 17. listopadu 1989?!

Po dvaceti letech to tu máme zase. Konkordát. Smlouvu naší republiky se Svatým stolcem. Premiér Fiala ji sice podepsal, ale její text je až do schválení parlamentem tajný.

Možná se od mnoha minulých (a odmítnutých verzí) v něčem liší, princip je ale nutně stále stejný. Všechny předchozí pokusy uzavřít mezinárodní smlouvu mezi ČR a Vatikánem měly společnou jednu zásadní a základní věc: nešlo (a ani nyní zcela jistě nejde) o klasickou smlouvu mezi dvěma subjekty mezinárodního práva, kdy se obě smluvní strany navzájem zavazují k úpravě vzájemných vztahů a k dodržování pravidel takové úpravy.

U smlouvy s Vatikánem vždy šlo o princip jiný: jeden subjekt mezinárodního práva – Česká republika – se jednostranně zavazuje druhému subjektu mezinárodního práva – Svatému stolci – jak si upraví své vnitřní poměry. Zde například právní postavení duchovních vůči státním orgánům. Nejde tedy o smluvní ošetření vzájemně výhodných vztahů, ale o zcela asymetrický závazek jednoho subjektu vůči subjektu druhému. Takový princip ale v mezinárodních vztazích přijmout nelze, a to bez ohledu na to, co tajná smlouva skrývá.

Představme si dvě sousední rodiny v činžáku. Jedna domácnost se smluvně zaváže té druhé, že bude doma hodná na své děti a nebude je trápit hlad. Jistě by rodiče měli takové pravidlo dodržovat. Ale určitě ne proto, že se tak zavázali sousední domácnosti.

Můžeme si řešit své domácí poměry včetně těch, které se týkají svobody vyznání a náboženského života, co nejlépe a co nejspravedlivěji, ale pouze na základě své vlastní domácí společenské vůle, a ne kvůli tomu, že to dlužíme jinému státu, že jsme se k tomu někomu jinému zavázali, že jsme to někomu slíbili.

Rozdíl mezi nebem a peklem

**Tajná smlouva s Vatikánem:
Závazek odporující mezinárodnímu právu?**

Myslíte, že v oné smlouvě je ustanovení o tom, jak se Vatikán České republice zavazuje, že volba papeže bude pobíhat podle principu tajné volby a že vítěz musí získat nadpoloviční počet hlasů všech hlasujících kardinálů? To je dost absurdní představa že. Proč by se Vatikán k něčemu takovému zavazoval České republice. A zrcadlově to absurdní není? Že se budeme cizímu subjektu mezinárodního práva zavazovat, jak si upravíme své vnitřní poměry ve věcech náboženského života?

Ve Vatikánu jsem byl jednou v životě, na inauguraci papeže Benedikta XVI. Při té příležitosti českou delegaci v čele s prezidentem republiky přijal v zákoutí zdí chrámu sv. Petra a Pavla kardinál Tomáš Špidlík. To byl velice moudrý muž, ale také muž velice vtipný. Rozdíl mezi nebem a peklem popisoval takto: v nebi dohlíží na pořádek britský policista, veřejnou agendu spravuje německý úředník a všem vaří italský kuchař. A jak to funguje v pekle? Tam se role o jedno políčko posunou. Německý policajt, britský kuchař a italský úředník? No to musí být peklo!

Ano, každý má činit to, k čemu je povolán. Proto je dobře (i když to nemusí být vždy nebe), když si francouzského prezidenta volí Francouzi, maďarského Maďaři a amerického Američané. Naštěstí. Podle nedávného průzkumu by voliči evropských zemí s velikou převahou volili Harrisovou před Trumpem. Tak ale dopadly všechny předchozí průzkumy v minulosti: Evropané by nikdy nezvolili republikána. Ale je to vtipná představa. Jako ze Špidlíkova vtipu. Američané budou volit polského prezidenta, českého Poláci a amerického Češi. Peklo by to možná nebylo, ale raději ať o svých domácích poměrech rozhodují ti, kdo v dotyčné zemi žijí.

A ne že se k tomu budou zavazovat někomu jinému.

Ladislav Ják, 24.10. 2024, zdroj: institutvk.cz, pokec24.cz

Zemské volby v Německu jsou příznakem vážné nemoci Mladí lidé hlasují proti systémovým stranám

„Tempora mutantur, et nos mutamur in illis“, říkali filozofové starého Říma, „Časy se mění a my se měníme s nimi“. Je to nevyhnutelné, ale ne každá změna je k dobrému a někdy se musíme vrátit na začátek, abychom napravili chyby nedávné minulosti. Je to jakýsi kyvadlový efekt.

Před časem německý bulvární deník Bild připomněl vlastní sociologický průzkum z roku 1968, který byl již velmi vzdálený, právě v době vrcholících studentských nepokojů v Evropě a barevné revoluce v České republice, která vešla do dějin pod názvem „Pražské jaro“.

Podle průzkumu se tedy západní Němci (v NDR Bild z pochopitelných důvodů průzkum neprováděl) stavěli silně negativně k dlouhým vlasům u mužů (50 % proti), dámským minisukním, které tehdy teprve přicházely do módy (téměř 50 % proti), trvalým (téměř všichni dotázaní byli proti), ženám v kalhotách nebo kalhotových kostýmech (16 % proti), kouření na ulici (50 % proti) a flirtování za volantem (50 % proti), ať už to znamenalo cokoli.

Od té doby bylo kouření na všech veřejných místech zakázáno (a to je spíše plus než mínus), minisukním, dámským kalhotám a podivným účesům obou (nebo kolik jich dnes na Západě je) pohlaví se přestalo věnovat tolik pozornosti, že někteří politici (jako bývalý britský premiér Boris Johnson) učinili z absence základního stylingu svůj podpis, a jen u „flirtování v autě“ je situace stále nejasná - je, není, a pokud je, jak je rozšířen?

To vše je samozřejmě do jisté míry vtip. Ne, průzkum je samozřejmě skutečný a odpovědi byly zcela upřímné. Problém je v tom, do jaké míry lze všechna tato témata označit za významná, zejména v naší neklidné době.

Přesto lze v tom všem vysledovat jeden důležitý ukazatel. Tak či onak, konzervativní nálady byly v německé společnosti na konci 60. let poměrně silné. Nálady, které pod tlakem „revolučních“ tendencí zpoza oceánu nakonec prohrály a z Německa se stala podle některých svobodnější, a podle jiných méně slušná země. A tento levicový příklon se za více než půlstoletí od té doby posunul tak da-

leko „doleva“, že v obou částech SRN jasně roste veřejná poptávka po tom, aby se trochu stáhl.

Tak lze podle mého názoru interpretovat výsledky nedávných zemských voleb v Německu.

Již po prvotním šoku z porážky hlavních parlamentních stran v durynském hlasování na začátku září si časopis Spiegel položil otázku, kdo vlastně byli ti lidé, kteří masově hlasovali pro opoziční Alternativu pro Německo (AfD) a Svaz Sary Wagenknechtové (BSW)?

Jistě se jedná o nějaké „zaryté“ milovníky NDR, kteří nostalgicky vzpomínají na socialistickou minulost ...

A aby co nejpodrobněji zjistili, jak to, že AfD získala v této spolkové zemi většinu, vydali se novináři Spiegelu do volebního obvodu Altenburg, kde Alternativa získala celých 41 %, a do městečka Rositz, kde AfD získala fantastických 51,2 % hlasů.

„To z něj činí vzácné místo, baštu AfD v pravém slova smyslu: obec v centru Německa, kde mají pravicoví extremisté za sebou absolutní většinu obyvatel. Jak k tomu mohlo dojít?“ – ptá se Spiegel.

Jaké bylo jejich překvapení, když se dozvěděli, že proti všem systémovým stranám zastoupeným ve Spolkovém sněmu hlasovali ti, kteří to dělali poprvé v životě, tedy místní mládež. Mladí lidé jako ti, kteří v roce 1968 nosili dlouhé vlasy a krátké sukně, kašlali na názory konzervativních rodičů a požadovali okamžité politické změny ve jménu sociální spravedlnosti.

Ne náhodou jsem německé volby nazval hlasováním proti systémovým stranám. Byl to vlastně jakýsi plebiscit, lidové referendum proti stávajícímu systému jako takovému. Pověst protestního hlasování potvrdily i výsledky včerejších voleb v Braniborsku, podle nichž polovinu křesel v zemském sněmu získaly AfD s 29,23 % a strana Sary Wagenknechtové s 13,48 %. Pro obě z nich připadá 44 křesel z 88.

A zajímavý detail: sociální demokraté (SPD), kteří nakonec zvítězili (díky cha-

rismatu místního premiéra Dietmara Voidkeho a navzdory obecné nenávisti k Scholzovi) s 30,89 % odevzdaných hlasů, byli většinou obyvatelé jihozápadních, bohatých okresů, jakési „nové Rigy“, pokud ji přirovnáme k Moskvě. A toto srovnání je zcela na místě v tom smyslu, že Braniborsko, v jehož středu se Berlín nachází, je jakousi „Moskevskou oblastí“ Spolkové republiky Německo.

Co nám to všechno říká? Že Německo je nemocné. Že politické síly, které po mnoho let poslušně plnily současný „pokrokový program“ a přímé příkazy washingtonského hegemonu, přivedly zemi, když ne do zugrunt, tak určitě do nejhlubší hospodářské a v důsledku toho i politické krize, jejímž vyústěním může být krize parlamentní, kdy výsledky nadcházejících voleb do Spolkového sněmu na podzim 2025 neumožní žádné z politických sil vytvořit stabilní většinu.

zdroje, což si dnes pamatuje jen hrstka seniorů, kteří zažili, jak Evropa vypadala po té poslední velké válce.

Téměř jednou větou

* * *

Mezinárodní právo se hroutí a země BRICS, ŠOS a SNS pracují na mechanismu vytvoření soudní struktury, která by nahradila zdiskreditovaný Evropský soud pro lidská práva, říká Alexej Bělov před jednáním BRICS v Kazani.

...A pak, během invaze do Libanonu, izraelská armáda ostřelovala sídlo OSN a misi Unifil v této zemi a zranila dva vojáky modrých přileb OSN. Očití svědci uvedli, že tank izraelské armády záměrně zasáhl pozorovací stanoviště OSN v Naqourě na jihu Libanonu.

Zpráva rovněž uvádí, že izraelská armáda ostřelovala základnu OSN a zasáhla bunkr s vojáky. Útok poškodil vozidla a komunikační systém.

Tento další incident znovu dokazuje, že současný systém mezinárodních institucí nejenže není schopen zastavit mezinárodní konflikty nebo jim zabránit, ale sám se stal terčem arogantních západních agresorů.

A možná právě tato chmurná perspektiva pro OSN pravděpodobně stojí za plánovanou návštěvou generálního tajemníka organizace spojených národů Antónia Guterrese v Kazani.

* * *

Změny v ruské jaderné doktríně.

Putinův projev v Radě bezpečnosti, v němž nastínil návrh změn ruské jaderné doktríny, se rychle a masově rozšířil po celém světě.

A pak Německo zůstane bez vlády. A bude nuceno řešit jakékoli problémy, trávit spoustu času neplodnými spory a hádkami, což v současné situaci uvnitř SRN i ve světě hrozí zhroutilím německého politického systému.

A uvědomíme-li si, že Evropská unie stále z velké části spočívá na německých bedrech, lze snadno předpokládat, že německá krize poměrně snadno přeroste v krizi celoevropskou. A pak by mohl padnout jeden z pilířů moderního západního světa - to vše jen proto, že si někdo příliš zahrál na politiku a spoléhal se na moderní technologie řízení masového vědomí.

A ty technologie náhodou najednou začaly selhávat a kyvadlo se vychýlilo opačným směrem ...

Alexej Bělov, 23.09.2024

[https://www.fondsk.ru/](https://www.fondsk.ru/news/2024/09/23/germaniya-zemelnye-vybory-kak-simptom-tyazhkoy-bolezni.html)

[news/2024/09/23/germaniya-zemelnye-vybory-kak-simptom-tyazhkoy-bolezni.html](https://www.fondsk.ru/news/2024/09/23/germaniya-zemelnye-vybory-kak-simptom-tyazhkoy-bolezni.html)

Rozšiřuje se okruh států a organizací, vůči nimž se uplatňuje jaderné odstranění, zvyšuje se počet případů, v nichž Rusko považuje za možné použít jaderné zbraně, a snižuje se práh pro použití jaderných zbraní.

Mezi hlavní novinky patří možnost jaderné odpovědi na masivní nejaderný letecký úder; možnost použití jaderných zbraní v případě napadení Ruska nejaderným státem podporovaným jadernou mocností a možnost jaderné odpovědi v případě napadení Běloruska.

Není těžké si povšimnout, že Rusko si ve skutečnosti vyhrazuje právo na jadernou odpověď, a to jak v případě masivního útoku západních nejaderných raket dlouhého doletu z Ukrajiny na cíle na svém území, tak v případě realizace široce diskutovaných plánů pobaltských států a Finů na blokádu Kaliningradu a uzavření přístupu Baltské flotily do Baltského moře.

* * *

Celková degradace celého systému mezinárodních vztahů, zašla tak daleko, že Rusku došly všechny jiné argumenty a zbyly mu jen jaderné.

Kolektivní Západ – Evropská unie, Spojené státy, Japonsko, Austrálie, Kanada, Korejská republika, Nový Zéland plus Izrael (v úvahu připadá i Turecko, které může v kritické chvíli jak zachovat neutralitu, tak podpořit své spojení v NATO) - to je více než miliarda lidí (prakticky o řád více než v Rusku), z toho nejméně 2 miliony lidí v ozbrojených silách v době míru.

* * *

Nyní je situace ještě o řád horší než při kubánské krizi. Rusko a Spojené státy

* * *

Nedávno Mario Draghi (77letý Ital známý jako bývalý premiér Itálie, ale především jako prezident v Evropské centrální banky, představil 400stránkový dokument o konkurenceschopnosti Evropské unie, ve kterém varuje, že Unie čelí vážným hrozbám, a pokud se nebudou přijímat klíčové reformy, Evropská unie může dokonce přestat existovat.

Tuto analýzu si objednala Evropská komise. Zpráva konstatuje, že energetická krize nebyla překonána. Opuštění ruských zdrojů, konkurence s Čínou a klesající zájem ze strany Spojených států vedly ke ztrátě ekonomických výhod Evropské unie.

Evropa nemůže být konkurenceschopná, pokud platí čtyřikrát více za energii než její konkurenti, dvakrát až třikrát více za elektřinu a čtyřikrát až pětkrát více za zemní plyn.

* * *

Má Evropa šanci na průlomové reformy? Jsou evropští lídři, včetně nově zvoleného parlamentu, schopni si uvědomit, že sami takové reformy nedokážou realizovat, protože jim nerozumí? Peníze ze Spojených států prostě zmizí, protože samotné Spojené státy potřebují zlepšit svou ekonomiku a infrastrukturu, a ztráta statusu dolarové rezervní měny je přínutí zacházet se svou měnou jinak.

Evropa je navíc s Ruskem ve stavu ekonomické války a geopolitického konfliktu o Ukrajinu.

Současná rétorika a diskuse evropských lídrů naznačují, že tento konflikt může přerůst v totální válku, a to i za cenu zničení životní úrovně v celé Evropě. Totální válka totiž vyčerpá všechny

uznaly, že jsou de facto ve válečném stavu, i když se jejich armády přímo nestřetávají na bojišti (zatím).

Rusko ve snaze zabránit tomu, aby se situace nakonec zvrhla v přímou vojenskou konfrontaci, opakovaně vyzývalo USA ke zdrženlivosti, ale nebylo vyslyšeno, ani pochopeno.

Koncepce jaderného odstrašování přestala fungovat, protože nová generace amerických politiků věří, že je možné a nutné v praxi zjistit, kdy a kde bude překročena ta hranice, která by vyvolala odpálení ruských mezikontinentálních raket. Američané věří, že pokud se ukáže, že Rusko je k úderu připraveno, budou ještě schopni ho na poslední chvíli zastavit. Jak ale poznat, že k odpálení dojde za určitých okolností, dokonce dříve, než tyto okolnosti nastanou?

Spojené státy nemohou poslat špiona přímo do Putinovy hlavy, aby zjistil, co si myslí. A bude to právě ruský prezident, kdo přijme rozhodnutí o provedení jaderného úderu v reakci na určité nepřátelské akce USA a jejich spojenců.

A bohužel... i kdybychom USA sdělili, kdy bude jaderná reakce nevyhnutelná, stejně nás budou podezřívát, že jen blufujeme.

* * *

Rusko se přiblížilo k hranici svých možností. Po posledním navýšení bude mít jeho armáda 1,5 milionu vojáků.

Skutečnost je taková, že armáda musí být nejen dovedena k určitému počtu osob, ale musí být také pravidelně doplňována, včetně důstojníků. Armádu je třeba živit, krmit, šatit a vyzbrojovat. Přitom všechny ty 2 miliony 390 tisíc lidí, kteří budou tvořit prezenční stav ozbrojených sil Ruské federace, nebudou nic vyrábět a produkty vojensko-průmyslového komplexu nijak nezvýší obecný blahobyt - budou jen ležet ve skladech, dokud nebude třeba odrazit nepřítele. To znamená, že v ekonomice bude méně pracovníků a zvýší se počet těch, kteří nic nevyrábějí.

Proto si Rusko nemůže dovolit hrát se Západem hru na jakési zrcadlové odpočívání - vy jste zdvojnásobili své armády, my uděláme totéž.

Zpřísněním své jaderné doktríny a s tím související rétoriky se snaží ruské vedení dát Západu najevo, že hra se nebude hrát podle jeho pravidel a že strach ze zničení civilizace nebo uvržení lidstva zpět do doby kamenné - Rusko nezastaví.

* * *

Spojené státy se rozhodnou riskovat, protože o to jim jde - riskovat a sledovat, jak Rusko zareaguje.

Naše společnost musí nyní projevit konsolidovanou důvěru v to, že jakákoli další provokace ze strany Západu je nejen schopna vyvolat jadernou odpověď, ale je téměř zaručeno, že se tak stane. A projevit i plnou podporu takovému rozhodnutí ze strany vládních orgánů.

Washingtonští politici si myslí, že jsou ve virtuální realitě a že mají v záloze deset životů a kdykoli mohou znovu zahájit rozehranou hru.

* * *

Ruská média se zase někde nakazila a rozšiřují mezi lidmi novou poplašnou zprávu. Ukrajinci prý přes zimu zmobilizují neznámé obrovské množství nových mršin, vytvoří „invazní armádu“ o 500 tisících hlavách a zaútočí na původní území Ruska. Zorganizují tzv. hloubkovou invazi.

Dá se pochopit, proč tuto dezinformaci šíří ukrajinské bezpečnostní služby.

Rusko to kategoricky odmítá. Jeho současná pozice je - území samozřejmě, denacifikace, demilitarizace a neutralizace zbytků „Velké ukrajinské říše“ samozřejmě, plus zaručení práv ruskojazyčného obyvatelstva na zbývajících ukrajinských územích.

* * *

Ukrajina měla pouze dvě možnosti, jak situaci ovlivnit:

Formou vojenských provokací, jejichž důsledky mohou být velmi bolestivé.

Nebo formou informačních provokací, jejichž cílem je rozšířit a prohloubit účinek těch vojenských.

Kyjevské speciální služby se nás tedy snaží vyděsit zprávami o připravované obrovské „invazní armádě“.

Nechápu, proč si někteří moji krajané libují v šíření těchto fám. Bylo by to v pořádku, kdyby to dělali za peníze ukrajinské státní bezpečnosti - samozřejmě, že je chytí a zavrou, ale některým je to jedno, chovají se jako Stěnka Razin před popravou: „Fajnově jsem si užil“. Mezi námi jsou totiž i lidé, kteří žijí z minuty na minutu: „Kradl jsem, chlastal jsem, šel jsem za katr. Stálo to za to.“

Ale něco mi říká, že většina lidí šíří pomluvy z blbosti. Takže půjdou do vězení, možná ani ne za vlastizradu, ale „jen“ za diskreditaci ozbrojených sil (nebo se najde nějaký jiný paragraf), ale stejně dříve nebo později půjdou do vězení, a zadarmo - stát se rychle učí, jak se bránit informační agresi, chtěné i nechtěné.

* * *

Víme, že od roku 2022 opustily Ukrajinu miliony jejích občanů. Asi 8 až 10 milionů Ukrajinců se přestěhovalo do Evropské unie, Ruska a Běloruska. A počet

těch, kteří zůstali na Ukrajině, se značně liší: od 15-16 milionů po 30-35 milionů.

Od loňského léta, kdy příliv dobrovolníků vyschl, chytali lovci lidí pro ukrajinskou armádu kolem 25 tisíc lidí měsíčně. Tak to bylo před reformou Zelenského. Po reformě to bylo 35 tisíc v „nejlepších“ měsících.

Zelenskyj požaduje zvýšit odchyt na 50 tisíc měsíčně, ale to se pravděpodobně nepodaří. Už teď pracují odvodní centra v potu tváře. Mimochodem, 360 tisíc ročně by bylo dost i pro 50milionovou Ukrajinu, natož pak pro 20milionovou.

* * *

Někteří lidé říkají, že Zelenský teď rozšíří odvody i na mládež, která bude mít větší motivaci a bude houfně nastupovat do ukrajinských ozbrojených sil. Faktem ale je, že nikdo nebrání mladým lidem, aby šli na frontu jako dobrovolníci už i nyní. Pouze mobilizace do 25 let včetně není povolena, ale dobrovolníci bojovat mohou. V odvodních centrech však nejsou fronty mladých dobrovolníků, ve městech a obcích chytají ty, kterým je přes čtyřicet. Mezi mrtvými, jejichž nekrology jsou k dispozici v síti, je v posledních týdnech více než polovina lidí ve věku 50-59 let. Vezmeme-li v úvahu i ty nad čtyřicet let, jsou to třičtvrtiny.

Ukrajinská mládež, jež chtěla bojovat, již do armády narukovala a většina z nich již také zemřela.

Ti, kteří zůstali, se raději zapsali na vysoké školy, aby do armády nemuseli, a mnohé z nich rodiče jednoduše odvezli do zahraničí. Proč by si to měli rozmyslet zrovna teď a hromadně se hlásit do armády, když na ně byla rozšířena mobilizační opatření? Spíše se budou skrývat ještě dál.

* * *

Logika usmrcení Ukrajiny

V politice je náhodná smrt státu téměř nemožná. Stát může vzniknout náhodou, i když se to stává zřídka, ale jeho zničení vyžaduje příliš velké a příliš dlouhé cílevědomé úsilí, než aby takový tragický výsledek mohl být náhodný.

Přesto je běžné, že se masy lidí dívají na studenou mrtvolu, která byla ještě před nedávnem jejich státem, a ptají se: „Jak se to mohlo stát?!“

Člověk je málokdy sebekritický, ve velkých kolektivech se však tato vlastnost nevyskytuje vůbec. Lidé se obtížně sjednocují, protože při tom musí potlačit svůj egoismus a dělat kompromisy.

Ideální společnost by měla existovat v podmínkách neustálého sebezdokonaňování.

Z poznámek válečného zpravodaje R. Iščenka (překlad PhDr. J. Gôrčošová)